

PRINT POST APPROVED PP318852/00020

APRIL 2004

Misli

thoughts

LETO - YEAR 53

ŠTEVILKA - NUMBER 4

<http://www.glasslovenije.com.au>

Misli april 2004

VSEBINA

Prihodnost pred nami.....	3
Velikonočno voščilo slovenskih škofov.....	4
Paradoks ali nasprotje časa.....	5
Izpod Triglava.....	6
Pohod po Sloveniji.....	8
250 - letnica rojstva Jurija Vege.....	8
100 - letnica rojstva Srečka Kosovela.....	9
Sveta Družina Adelaide.....	10
Sveti Rafael Sydney.....	13
Novi knjigi.....	16
Sveti Frančišek Asiški.....	18
Sv. Ciril in Metod.....	20
Nekaj utrinkov iz slovenskega festivala.....	23
Križem avstralske Slovenije.....	24
Iz Venezuele v Francosko Gvajano.....	27
Vas je dobila elektriko.....	29
Vaši darovi.....	30
Klub Panthers - Triglav.....	31
Znamke.....	32
Oglasi.....	33

FOTOGRAFIJI Z NASLOVNE STRANI:

FOTOGRAFIJA ZGORAJ:

Med rušjem in travami Velike planine zvon Marije Snežne vabi pastirje in turiste, da se zbero in poprosijo za zdravje in srečo v družini in pri živini.

FOTOGRAFIJA SPODAJ:

Velikonočno obložena miza s pirhi in potico. Po stari slovenski navadi so velikonočna jajca simbol življenja, ki ponazarjajo vstajenje Odrešenika. Slovenska pobarvana jajca imajo različna imena. Tako poznamo: pirhe, pisanice, pisanke, remenke in remenice. Belokranjske pisanice in prekmurske remenke so okrašene z geometričnimi vzorci in stiliziranimi liki. Za razliko od njih so pirhi na Gorenjskem in Primorskem okrašeni z rastlinskimi in cvetnimi motivi. Tako se tudi po tej strani kaže raznolikost slovenskega prostora in velika paleta ustvarjalnosti, ki to različnost sooblikuje.

GLASBA IZ BARAGOVE KNJIŽNICE

LOJTRCA DOMAČIH
NONET CERTUS – Slava tebi Slomšek škof
ANSAMBEL BRATOV AVSENIK
Vse življenje same želje
ZLATKO DOBRIČ – Sedem dolgih let
VESELA JESEN – 25 let zlate Štajerske popevke
NAJLEPŠE SLOVENSKE POPEVKE
LOJZE SLAK – Raj pod Triglavom
NACE JUNKAR – Slovenski mornar
ŠTAJERSKIH SEDEM – Povej, da Slovenec si
POSTOJNSKA JAMA I in II
RAZIGRANA MLADOST
RIBNIČANA ŠKRINJA – Slovenska vas
RACE IN DRUGI PLESI
JANEZ BITENC – Take božične
DRUŽINA GALIČ – K tebi želim
DESETI BRAT – Pelin roža
LJUBLJANSKI OKTET – Slovenija, moja dežela
ALPSKI OKTET – Veselo po domače
JAPART – To smo mi
MELODIJE MORJA IN SONCA
POPOTNIK I in II
SESTRE KLARISE – Marija, Mati moja (cena \$6)

VIDEO KASETE

“IGNITE” 29. slovenski koncert v Sydneyu 2003 - \$20.
VIDEOSPOTI - skupina Črna mačka - \$15.
PAPEŽ IMA VAS RAD - Sveti oče z mladino v Postojni - \$15.
PAPEŽ JANEZ PAVEL II. V SLOVENIJI - \$25.
PAPA AD ASSISI PER LA PACE IN EUROPA - \$20.
SVETI CIRIL IN METOD - 30 LETNICA - \$20.
Sestra Ema Pivk - IN LOVING MEMORY - \$20.
SLOVENSKI FRANČIŠKANI V AVSTRALIJI 1952 - 2001- \$25.
KARAOKE - \$25.

SREČA NI KOT METULJ, ki ga moraš zasledovati.

Sreča je kot senca, ki ti sledi, če ne misliš nanjo.

ZA VSAK KOS KRUHA, ki ga uživamo,

je nekdo v zemljo položil žitno zrno.

KRIŽ, KI GA NOSIŠ, spotoma izgubiš.

Križ, ki ga zavračaš, te ovira na vseh poteh.

SAMO OPTIMISTI bodo preživeli. Pesimisti so že mrtvi.

NE VOZI HITREJE kot tvoj angel varuh.

Tvoj angel varuh ne prevzame volana, če voziš kot vrag.

NAPAKE SE TI ZDIJO VELIKE, kadar je ljubezen majhna.

SPRAVA JE EDINI KLJUČ, ki odpira dolgo zaklenjena vrata.

FOTOGRAFIJE SO PRISPEVALI: Arhiv Misli:naslovna stran zgoraj,6,8,9,19. Pater Ciril:naslovna stran spodaj, 3,4,23. Martha Magajna:5,13,14,15,31,32. Jože Vuzem:10,11. Arhiv družine Dodič:12. Arhiv družine Pirc:12. Marija Anžič:20,21.Pater Filip:24. Vinko Vincent Butala:26. Hrušiški fantje:26. Marjan in Robert Frank:26. Pater Hugo:28. Hvala vsem!

IZ BARAGOVE KNJIŽNICE

UČIMO SE SLOVENSKO – Draga Gelt, Magda Piškotek, Marija Penca -*LET'S LEARN SLOVENIAN* I, II, III (\$15 - za posamezni del). *ZNAŠ SLOVENSKO – DO YOU KNOW SLOVENIAN* – Tečaj slovenskega jezika za odrasle – Slovenian language course for adults *IN OSNOVNA SLOVNIČNA PRAVILA IN VAJE* – Draga Gelt, \$20. *SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL - UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA* - Milena Gobetz in Breda Lončar, I. del \$15, II. del \$30.

SLOVENIAN LANGUAGE IN AUSTRALIA-25 years of Slovenian language in VIC - Saša Ceferin, \$25.

VENETI – FIRST BUILDERS OF EUROPEAN COMMUNITY – slovenski in angleški prevod, trde platnice – 534 strani, 150 ilustracij, \$45. *SLOVENCİ, KDO SMO* – Ivan Tomažič, \$30.

ETRUŠČANI IN VENETI – drugi venetski zbornik – Ivan Tomažič, \$25.

SLOVENSKE KORENINE - Ivan Tomažič \$10-mehke platnice; \$15-trde platnice

ZBORNİK PRVE MEDNARODNE KONFERENCE - Veneti v etnogenezi srednjeevropskega prebivalstva - PROCEEDINGS OF THE FIRST INTERNATIONAL TOPICAL CONFERENCE - \$32.

TRETJI VENETSKI ZBORNİK – V Evropi 2000 – Ivan Tomažič, \$25.

RAZSTAVA VENETI NA SLOVENSKEM – Ptuj 2001, 46 strani, v slovenščini z angleškim prevodom, \$8. *100 RECEPTOV SESTRE NIKOLINE 1.,2.,3.,4.,5.,6. knjiga*, \$15.

POTOK TREH IZVIROV – črtice, pesmi in aforizmi – Ivan Lapuh, \$15.

LUČ V ŽIVLJENJE – molitvenik z velikimi črkami, \$20.

BOŽIČNE PESMI V PROZI - Roberto Innocent, \$35.

TRIDESET DNI MED SLOVENCİ V MELBOURNU – Dr. Vladimir Vulikič, \$25.

PAX ET BONUM – MIR IN DOBRO – Draga Gelt, Veronika Ferfolja, \$30.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE – trde platnice \$45, mehke platnice \$30.

THE SNOWY MOUNTAINS - Ivan Kobal, \$30, trde platnice.

PIPA, KLOBUK IN DOBER NOS – Leopold Suhodolčan, \$1.

SLOVENSKE LJUDSKE PRIPOVEDKE – SLOVENE LEGENDS – Dušica Kunaver, \$30.

POTOVANJE SKOZI ČAS - Jožica Marn Gerden, \$20.

MODERNI ANGLEŠKO SLOVENSKI SLOVAR, \$80.

SLOVENSKI ANGLEŠKI SLOVAR, \$30

ANGLEŠKI SLOVENSKI SLOVAR, \$30

USTAVA REPUBLIKE SLOVENIJE, \$10.

POBEGLI ROBOT – Vida Pečjak, \$3.

PRATIKA CELJE 2004, \$10.

CELOVŠKE, CELJSKE IN GORIŠKE

MOHORJEVE KNJIGE, \$90.

NA USODNEM RAZPOTJU - M. Peršič, \$25.

PREMIKI – Janez Janša, \$35.

NOVE ZGOŠČENKE (CD) _____ CENA \$22

MARIBORSKI OKTET - Jubilejni koncert

KOMORNI ZBOR AVE - Eno Dete je rojeno

ANTON MARTIN SLOMŠEK - Drobtinice

SESTRE KLARISE - Marija, Mati moja

FRANC JAVORNIK - Portret prvaka ljubljanske opere

KVINTET SONČEK - Večerni zvon

BRATJE PIRNAT

'IGNITE' 29. SLOVENSKI MLADINSKI KONCERT, \$25

Misli thoughts – Božje in človeške Misli thoughts – Božje in človeške

Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljen (Established) leta 1952 | Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | Urednik in upravnik (Editor and Manager): p. Ciril A. Božič, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | Ureja (Production Editor) in računalniški prelom: Marija Anžič | Naslov: MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | Tel.: 03 9853 7787 | Fax: 03 9853 6176 | E-mail: misli@infoxchange.net.au | Naročnina za leto 2004 je 30 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije letalsko 70 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej | Poverjenišvo za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo | Za objavljene članke odgovarja pisec sam | Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew Vic 3101 | Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd., 164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056 | Tel.: 03 9387 8488 | Fax: 03 9380 2141. ISSN 1443-8364

Misli na internetu: |Vnos: Draga Gelt | <http://www.glasslovenije.com.au> - Tam klikni na MISLI.

p. Janez Tretjak, OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Ave
WEST HINDMARSH SA 5007
Tel.: (08) 8346 9674
Fax: (08) 8346 2903
E-mail: tretjakj@picknowl.com.au

SV. DRUZINA ADELAIDE

ZA LETOŠNJO CVETNO NEDELJO smo v našem verskem središču letos prvič delali ljubljanske butarice (*na fotografiji desno*). Na cvetno soboto popoldne je bilo prav živo v prijetnem razpoloženju. Zbralo se nas je lepo število, mladih in tudi starejših. Preizkušali smo naše umetniške sposobnosti. Predvsem mlajši so ovijali trakove in zelenje in zopet odvijali, ker ni bilo dovolj lepo in vsak je želel narediti najlepšo butaro. Bolj spretni so naredili dve - vsi pa smo bili zadovoljni in ponosni nad svojo umetniško spretnostjo. Ob koncu dela so izrazili željo, da bi drugo leto pričeli že dopoldne od 9. do 5. ure popoldne. In naj bi bilo tudi ocenjevanje butaric...upam, da nam bo uspelo, če bomo zdravi, bomo z nekaj prakse naredili še lepše. Star latinski pregovor pravi: "Vaja dela mojstra!"

Na cvetno nedeljo je bil ob lepem sončnem dnevu pred mašo blagoslov oljčnih vej, nato je bila slovesna procesija v cerkev. Med mašo je bil dramatisiran Pasijon. Množico so predstavljali naši birmanci in so s ponosom kričali: "Križaj ga!". Pasijon je bil v angleščini, ker tretja generacija ne razume slovensko.

Na veliko noč je bila ob čudovitem sončnem vremenu naša cerkev polna, razveseljivo je bilo videti mlade družine in otroke, ki jih vsako leto privabijo pirhi in pa po maši lov na pirhe. Po obhajilu so že kar nemirni in komaj čakajo, da bodo lahko zdirjali iz cerkve in kdo jih bo več našel. Lepo jih je videti, kako žarijo od veselja in koliko pirhov so našli. Bog daj, da bi se tak obisk vse večkrat ponovil tudi med letom, in da bi jim starši ovrednotili slovensko kulturo in tudi verske običaje, ki so tesno povezani z našo vero in nam pomagajo pri doživljanju velikonočnih skrivnosti.

Na veliki ponedeljek smo bili povabljeni v katedralo h krizmeni maši. Našo skupnost sta zastopala Chantel Zupančič in Andrew Rushton. V darovanjski procesiji sta vodila par, ki je prinašal krizmena olja, nadškof je obema dal roko in ju nagovoril. Letos je bila krizmena maša veliko bolj obiskana kot prejšnja leta!

Poletno toplo vreme je tudi za letošnjo veliko noč vplivalo na obisk slovenske cerkve. Tako je za veliko tridnevje prišlo lepo število rojakov k obredom. Na veliki četrtek je bila še po maši molitev za duhovniške poklice, na velik petek po obredih je bil odprt božji grob in peti rožni venec. Le na veliko soboto je zvečer bilo negotovo vreme in ni bilo vstajenjske procesije.

Razpoloženja kljub temu ni motilo.

Andrew - tretji z leve in Chantel - četrta z leve, v katedrali pri krizmeni maši. Andrew je bil zelo vesel in ponosen v slovenski narodni noši.

Pred cerkvijo Svete Družine ob blagoslovu butaric in oljčnih vejic na cvetno nedeljo.

Sedaj, ko smo že na pragu Marijinega meseca maja, bomo kot doslej tudi letos **na prvo nedeljo v mesecu maju bomo šli na marijansko procesijo, to bo 2. maja.** Procesija bo na nogometnem igrišču krščanskih bratov v mestu. Našo slovensko skupnost bodo zastopali naši mladi. Nadškof Wilson letos še posebej vabi etnične skupine in narodne noše. Upam, da se bo naša skupnost odzvala nadškofovemu vabilu. Pri procesiji bomo molili za mir v svetu in za duhovniške poklice.

Šmarnična pobožnost bo v naši cerkvi ob nedeljah in petkih dopoldne ob 10. uri z mašo, šmarničnim razmišljanjem in litanijam. Materinski dan pa bomo praznovali na drugo nedeljo v maju!

Mladinski koncert bo letos v Adelaidi, kakor je bilo objavljeno že v prejšnji številki Misli. Adelaidaska skupnost vabi na koncert. Imate še veliko časa za vaje. Več nas bo, lepše nam bo. Starši, opogumljajte svoje otroke in vnuke, da bodo radi sodelovali na koncertu. Z Vašim sodelovanjem ohranjamo slovensko kulturo in ohranjamo materin jezik. Blaženi Anton Martin Slomšek je zapisal: "Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne omike!" Če bomo znali navduševati mlade in jih podpreti, bodo radi sodelovali!

Poleg veselja in vseh skrbi nas je na praznik svetega Jožefa, zavetnika družin, delavcev in umirajočih, pretresla novica, da se je v popoldanskih urah od srčne kapi zadet **preselil v večnost DANILO DODIČ**. Danilo je bil rojen 14. februarja 1932 v Gradišču na Primorskem.

Staršema Karlu in Antoniji se je rodilo 11 otrok, Danilo je bil deseti. Osnovno šolo je obiskoval v domačem kraju. Po vojni je odšel v Novo mesto, kjer se je izučil za trgovca. Stanoval je v frančiškanskem samostanu, ki so ga komunisti vzeli frančiškanom. Po končani vajeniški dobi se je zaposlil v trgovini, kjer je delal vse do leta 1953. Tedaj je pobegnil najprej v Trst k svojim sorodnikom in se tudi pri njih zaposlil kot trgovski pomočnik. Kmalu se je prijavil za begunstvo v Avstralijo in se je 2. januarja 1954 podal na pot z mnogimi slovenskimi fanti z ladjo Toscana. Dne 10. februarja so pristali v melbournškem pristanišču. Najprej se je zaposlil v tovarni avtomobilov Ford v Geelongu, po devetih mesecih se je odločil in odpotoval za Adelaido in se zaposlil v hotelu kot natakar. Leta 1958 je spoznal dekle Angelo Kajnih in se kasneje z njo poročil. Na poroko ju je pripravljala p. Bazilij pri frančiškanih v Lokleysu in je rekel: "Štajerska in Primorska sta si podali roke." Poročila sta se 30. decembra 1960 v cerkvi Srca Jezusovega v Hindmarshu, kjer so Slovenci imeli svete maše.

V zakonu so se jima rodili trije otroci; Sonja, Franc in David. Zadnjih 11 let je bil Danilo v pokoju zaradi križa. Vendar ni nikoli miroval. Rad je pomagal sinu Davidu in zetu Aleksu, ki imata trgovini s pohištvom. Danilo je bil izredno marljiv in požrtvovalen za družino in slovensko skupnost. Ko smo leta 1982 gradili slovensko cerkev v Adelaidi, je bil Danilo tudi v gradbenem odboru in je vsako soboto rad prihajal in pomagal na gradbišču. Nad trideset let je bil v cerkvenem pevskem zboru in nekaj let tudi v klubskem zboru. Dolga leta je skrbel za bar pri cerkvi in, če smo rabili pomoč, je rad priskočil, enako tudi v klubu, kjer je bil tudi član

Med sveto mašo je bil dramatiziran pasijon. Množico so predstavljali naši birmanci s katehistinjo Ančko Ahlin.

upravnega odbora. Ob njegovem slovesu se je pokazalo, da je bil priljubljen in smo ga vsi imeli radi. Tako se je na vigilijo pri rožnem vencu zbralo ljudi, da je bila polna cerkev. Na dan pogreba pa je bila cerkev premajhna. Pogrebna maša je bila posebej lepo oblikovana: Najprej so sinova, zet in prijatelj Danilo Kreševič prekrili krsto z belim prtom, na katerem je bil simbol križa in gorenjski nageljni (za to priložnost je prt naredila Marta Zrim). Ker je bil Danilo dolga leta član cerkvenega pevskega zboru in tudi klubskega zboru, so na krsto vnuki položili mašno knjižico, ki je bila Danilova spremljevalka skozi vsa leta in pevsko knjižico klubskega zboru. Njegov konjiček je bil vrt in zato je v košari prinesla vnukinja nekaj pridelkov iz vrta, kot ljubitelju vinske trte pa grozdje in vino in ker je vedno je rad eksperimentiral s sušenjem mesa in izdelavo salam, so prinesli še knjige iz kulinarike. Med mašo je družina (otroci) vzorno sodelovala z branjem svetopisemskih odlomkov, prošnje vernikov in darovanjsko precesijo, v katero je bila vključena cela družina. Gospod Orel je prebral njegov življenjepis, R. Poklar in S. Sintič pa sta prebrali sožaljna sporočila p. Cirila, p. Valerijana in p. Filipa. Vsi slovenski duhovniki smo bili vedno gostoljubno sprejeti v Danilovi družini.

Med mašo je pel cerkveni zbor, po maši pa tudi klubski zbor. Po maši smo Danila pospremili k večnemu počitku na Enfield pokopališče, kjer čaka z drugimi rojaki vstajenja.

Ženi Angeli in otrokom Sonji z družino, Francu z družino in Davidu izrekamo iskreno sožalje - Danilo pa naj počiva v miru Božjem. Njegova dobrota in delavnost nam bo ostala v hvaležnem spominu.

p. Janez

ZAHVALA

Dragi prijatelji in znanci!

V imenu moje družine se vam vsem, ki ste spremljali moža, očeta in dedka Danila na njegovi prerani zadnji poti, prisrčno zahvaljujem. Iskrena zahvala p. Janezu za poseben trud za lepo oblikovano mašo in njegove tolažilne spodbudne besede. Vsem, ki ste sodelovali pri sveti maši na kakršenkoli način iskrena hvala: g. Orlu za Danilov življenjepis, cerkvenemu in klubskemu pevskemu zboru in organistki Rebeki. Ženam, ki ste prinesle pecivo in pomagale pri pogrebščini, za cvetje, poslano družini na dom, tolažilne besede. Vsem, ki ste sočustvovali z nami, nam ustno ali pisno izrazili sožalje ter za darove za Heart Foundation. Hvala vsem, ki ste v tako velikem številu pospremili našega Danila. Vaša udeležba pri pogrebu je povedala, kaj vam je Danilo pomenil.

Danilo je hitro odšel, brez slovesa in trpljenja. Naj mirno počiva. Mi pa bomo namesto solz zanj molili.

Žaljujoča žena Angela z družino

GRACIJAN PIRC se je rodil v Vojščici 18. decembra leta 1922, kot najstarejši od šestih otrok Mariji in Jožefu Pirc. Dva brata in sestra so že pokojni, brata Alojz in Vinko pa živita v Sloveniji. Leta 1951 je pobegnil iz Slovenije v Trst, kjer je živel v kampu. Tam sta se spoznala z ženo Heleno, od koder sta skupaj odpotovala z ladjo v Avstralijo. Najprej sta živela v Bonegilli, kjer sta se tudi poročila. Delala sta skoraj tri leta v sadovnjakih v Moorooku. Gracijan je tam spoznal, da ni prihodnosti v teh krajih za njegovo družino. Odločil se je, da se preselijo v Adelaido.

Gracijan je bil dober mož in oče sinu Franku in hčerki Helen. Bil je pokončen Slovenec, predvsem pa pravi vernik, ki se je rad udeleževal svete maše, posebno na prve petke v mesecu.

Velika tolažba je, da pokojni počiva in uživa zasluženi večni mir skupaj s patrom Bazilijem. Bila sta velika prijatelja, dobro sta se razumela. Gracijan je spoštoval Cerkev in duhovnike. Ni jim nikdar odrekel pomoči. Sigurna sem, da pokojni mož uživa večno plačilo pri Bogu v domovini, kamor smo vsi namenjeni.

Hvala vsem, ki ste mi stali ob strani in me tolažili ob izgubi moža. Hvala pevskemu zboru slovenskega kluba Adelaide za petje na grobu, slovenskemu klubu za postrežbo po pogrebu in vsem, ki ste pospremili Gracijana na zadnjo pot v cerkev in na pokopališče. Lep krščanski pozdrav!

Žena Helena, sin Frank z ženo Moiro, hčerko Louise Kate, sinom Matthew Johnom in hčerka Helen z možem Gavinom Dayem.

p. Valerijan Jenko OFM, OAM
p. Filip Rupnik OFM
ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
313 Merrylands Rd., Merrylands NSW 2160
PO Box 280, MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147 in (02) 9682 5478
Mobile: 0419 236 783 Fax: (02) 9682 7692
valerian@pacific.net.au ** filipr@pacific.net.au

SV. RAFAEL SYDNEY

LETOŠNJI POSTNI ČAS nam je nudil kar nekaj omembe vrednih doživetij. Veliko rojakov se je udeležilo predstave filma »The Passion of the Christ«, ki je bil predvajan in je še na programu v kinodvoranah. Kdor ga je videl, je lahko podoživiljal Kristusovo trpljenje. Časopisi so poročali, da ima film trajen vpliv na množice. In kot posledica so bile katoliške in krščanske cerkve v postu in posebej za velikonočne praznike znatneje bolj obiskane, kot sicer. Ljudje reagirajo na film precej različno. Nekateri pravijo, da je v njem preveč brutalnosti. Tem bi odgovoril, da so z Jezusom v resnici zelo kruto ravnali. Papež Janez Pavel II. se je o filmu izrazil rekoč: »Tako je v resnici bilo.« Nekateri so skušali proizvajalca filma Gibsona obtožiti kot nekoga, ki skuša spraviti krivdo Jezusovega trpljenja in obsodbe na judovski narod. Vendar je sodišče zavrnilo vse obtožbe kot neutemeljene.

Križev pot v naši cerkvi je bil kar dobro obiskan in sicer ob četrtkih in petkih pred mašo. Na razporedu je bil izjemoma križev pot na temo sv. krsta in sv. birme ali iz pesmarice Slavimo Gospoda. Milka

Stanič pa je pripravila Guardianijev križev pot za tiho nedeljo, pri katerem je sodelovala mladina z branjem deloma v angleškem in slovenskem jeziku.

Isto nedeljo je bil pri družinski maši med nami provincial avstralskih frančiškanov p. Stephen Bliss. Maša je bila v glavnem v angleščini, razen beril in Očenaša. Andrejka Andrejaš in Kristina Šuber sta v sodelovanju z ostalima učiteljicama in starši lepo pripravili mašni obred. Moram reči, da že dolgo ni bilo toliko mladine in otrok pri maši, kot to nedeljo. Prepeval je mladinski zbor, pa tudi otroci Slomškove šole so po obhajilu pred tabernakljem zapeli nekaj pesmi ob spremljavi Karmen. Igor Poch je takrat naredil veliko posnetkov raznih utrinkov te maše, ki bo tako vsem ostala v spominu, kot tudi druge tovrstne maše vsak mesec na četrto nedeljo. Vse vabimo, da pridete k tej maši in povabite s seboj tudi tiste, ki ne bodo brali tega obvestila. Nasvidenje torej v nedeljo, 23. maja v Merrylandsu.

Na cvetno soboto je kar precej otrok Slomškove šole, mladine in njihovih staršev prišlo v Merrylands, da so naredili butarice za naslednji dan. Hvaležni smo Judy Šajn, Sonji Fisher, Mariji Nemesh za pouk, kako se delajo butarice. Hvala tudi Albini Konrad iz Dapta, ki je napravila veliko število butaric in nam jih poklonila. Prodaja teh in drugih butaric je prinesla \$249, kar smo poklonili misijonu.

Otroci Slomškove šole so po obhajilu pred tabernakljem zapeli nekaj pesmi ob spremljavi organistinje Carmen.

Na cvetno soboto je kar precej otrok Slomškove šole, mladine in njihovih staršev prišlo v Merrylands, da so naredili butarice za naslednji dan.

Cvetna nedelja je zbrala veliko mladih in starejših k blagoslovu zelenja in butaric. Slovesnost je bila na dvorišču. Po vstopu v cerkev je sledila sv. maša z dramatisiranim branjem pasijona, kot tudi na veliki petek.

Krizmena maša na veliko sredo zvečer je bila tokrat prvič v novi katedrali sv. Patrika v Parramatti. Franc in Frančiška Mramor sta po maši prejela iz škofovih rok krstno in bolniško olje, p. Valerijan pa sveto krizmo.

Na veliki četrtek je bila lepo obiskana sv. maša zadnje večerje. Rojaki pa so v glavnem ostali v cerkvi tudi po maši ob molitvi za Cerkev in duhovnike.

Na veliki petek je bila lepa udeležba pri obredih ob 3.00 popoldne. Hvala vsem, ki ste darovali za vzdrževanje svetih krajev v Palestini. Obiski pri Božjem grobu bi morali biti številnejši.

Na veliko soboto je bil začetek obredov zunaj na

dvorišču z blagoslovom ognja. Po vходу v cerkev je bila hvalnica luči in slovesna maša velikonočne vigilijske. Prepeval je mešani zbor kot tudi ob 8.00 uri na velikonočno jutro. Vreme nam je bilo naklonjeno, da smo imeli procesijo po dvorišču in potem v cerkvi slovesno mašo.

Okoli praznikov sva s p. Filipom obiskala tudi Figtree, ki je imel kar tri službe Božje: na cvetno nedeljo, veliki petek in na samo veliko noč; Canberro na veliko noč, Newcastle in Queensland pa na belo nedeljo.

Bog povrni vsem, ki ste nam poslali velikonočne čestitke in darovali za vzdrževanje verskega in kulturnega središča, za misijone ter druge dobre namene. Hvala tudi vsem, ki prispevajo hrano in zelenjavo za kuhinjo ter cvetje za cerkev, kot tudi vsem, ki pomagajo pri pripravah službe Božje in pri njej aktivno sodelujejo.

KRSTI:

AMANDA CATHERINE VLAH, Rooty Hill, NSW. Mati Belinda Vlah. Botri so bili Tony & Sandra Vazzoler, Natalie Vlah. Cerkev sv. Rafaela, Merrylands, 18. januarja 2004.

SINEAD MIKAYLA O'REILLY, Yagoona, NSW. Oče John Martin O'Reilly, mati Ana Maria roj. Bolko. Botra je bila Marieta McAuley. Cerkev sv. Rafaela, Merrylands, 31. januarja 2004.

THOMAS JOHN O'REILLY, Yagoona, NSW. Oče John Martin O'Reilly, mati Ana Maria roj. Bolko. Botra je bila Marianne Murali. Cerkev sv. Rafaela, Merrylands, 31. januarja 2004.

GEORGIA ANNE BAVČAR, Chipping Norton, NSW. Oče Bogdan Bavčar, mati Elaine roj. Skubla. Botra sta bila Frank Skubla in Judita Skubla-Bavčar. Cerkev sv. Rafaela, Merrylands, 14. marca 2004. Novorojenčkom, staršem, botrom iskrene čestitke k prejemu krsta.

Andrejka Andrejaš in Kristina Šuber sta v sodelovanju z ostalima učiteljicama in starši lepo pripravili mašni obred za mladinsko sveto mašo.

POKOJNI:

Dne, 18. marca 2004, je v Concord bolnišnici, NSW, umrl **ANTON (Toni) MUHA**. Rojen je bil 4.9.1928 v Veliki Bukovici pri Ilirski Bistrici kot sin Alojza in Jožefe roj. Primc. V Vatikanu se je poročil z Romano Pecman. V Avstralijo sta prišla leta 1958 na ladji »Coubryn«. Med potjo so doživeli brodolom. Potniki so se srečno rešili na čolne in so jih dve tovorni ladji odpeljali v Aden, od tam pa z drugo ladjo v Melbourne in od tam so jih poslali v Bonegillo. Toni se je zaposlil v betonskem podjetju. To delo je opravljal do svoje bolezni do pred dvema letoma. Bil je šest mesecev na dializi v Concord bolnišnici. Nastalim komplikacijam je podlegel. Družina živi v Croydon Parku. Toni je bil veselega značaja in se je rad poveselel s svojimi prijatelji na prireditvah na slovenskem društvu, rad pa je prihajal tudi k slovenski maši, kadar ga je kdo pripeljal. Poleg žene Romane zapušča sina Borisa, ki je poročen s Suzano roj. Omerz, hčerko Nives, poročeno z Leom Grljem in Jenny, poročeno z Jožetom Vičičem ter pet vnukov, doma pa še dva brata Mirka in Pepija

ter sestri Rozaliko in Danico. Pogrebna maša je bila v cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, 23. marca. Pokopan pa je bil na novem slovenskem pokopališču v Rookwoodu.

V četrtek, 15. aprila 2004, je v bolnišnici Fairfield umrla **MARIJA ČELIGOJ**. Rojena je bila 15.12.1903 v Gradcu pri Pivki, kot hčerka Jakoba Čeligoj in Amalije roj. Cucek. V Avstralijo je prišla v marcu leta 1966 k hčerki Marti Tomšič, ki je poročena s Stankom. Marija je bila bolehnna zadnji dve leti, ko jo je zadela kap. Zadnjih sedem let je preživela v hrvaškem starostnem domu kardinala Stepinjca v St. John's Parku, NSW. Poleg hčerke Marte pokojnica zapušča vnukinjo Ireno, ki je poročena z Andrew Robinson in pravnukinjo Nino (9 let) ter vnuka Marka, ki je poročen z Amando Lehman in pravnuka Daniela. Pogrebna maša je bila v sredo, 21. aprila 2004, v slovenski cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopana je bila na slovenskem pokopališču v Rookwoodu.

p. Valerijan

Igralska družina Merrylands

V preteklem mesecu smo obiskali rojake v Kraljičini deželi. Kakor polž hišico smo naložili kulise in drugo odersko opremo in se napotili na dolgo pot z avtobusom na obisk k rojakom, kjer doslej še nismo bili. Dolga je pot iz Sydneya do Brisbane, vendar smo bili prav dobre volje, saj smo vedeli, da nas z veseljem pričakujejo prijetni ljudje in prav smo imeli. Na hribčku v Cornubiji so nam pripravili prijazen sprejem. Najprej nas je čakal zajtrk, nakar smo pripravili dvorano za predstavo. Tudi vreme je bilo prijazno in po kosilu je pater Filip, ki je važen član naše igralske družine, bral mašo kar na prostem pri kapelici ob vznožju hriba. Po maši smo imeli predstavo in videti je bilo, da so bili vsi navzoči s predstavo prav zadovoljni, vsaj slišati je bilo dosti smeha. Tisti, ki pa niso prišli no tisti pa tako in tako ne vedo, kaj so zgrešili.

Drugi dan smo se na poti domov ustavili v slovenskem balinarskem klubu "Lipa" na Zlati obali, kjer je p. Filip maševal, kakor se na nedeljo spodobi, potem pa smo imeli BBQ kosilo. Videti je, da imajo Slovenci v Queenslandu rajši mašo, kot pa veseloigre,

saj jih je več prišlo k maši in na BBQ na Zlato obalo, kot pa na predstavo v Cornubijo. No, mi smo bili na obeh in prav dobro smo se imeli. Najlepša hvala upravama obeh klubov za zelo lep sprejem in prijazno postrežbo. Upamo, da vam bomo lahko kdaj povrnili, ko pridete na obisk v Sydney!

Martha Magajna

Pred klubom v Cornubiji s predsednico Marico Podobnik in tajnico Mileno Langeršek.

Novi knjigi

RESISTANCE, IMPRISONMENT AND FORCED LABOR A SLOVENE STUDENT IN WORLD WAR II.

avtor Metod M. Milač

**Slovenska izdaja: Kdo solze naše posuši,
KD Mohorjan, Prevalje in MD, Celje 2003**

Avtor pravi: »Bralcu poskušam odpreti rahlo drugačen pogled na vojno in sicer s stališča mladeniča, ki se je, največkrat brez svojega odločanja, znašel v vrtincu dogodkov. Moji generaciji, ki je v tem času odraščala, bila neizkušena praktično v vseh fazah življenja in človeških odnosov in, ki je komaj kaj razumela o svetovnih ideologijah, je vojna veliko prehitro in veliko prekmalu prinesla kruta življenjska spoznanja. Pri zapisovanju me je vodila želja, da angleško govoreči svet vseh narodnosti in prepričanj, vsaj v skromni obliki, na primeru enega samega osebnega zapisa, seznanim z usodo malega naroda med drugo svetovno vojno in po njej.«

Pripombe:

Spremna beseda dr. Janeza Rotarja: Preveč za eno življenje, preveč za katerikoli narod.

Dr. Dimitrij Rupel: »Milačeva knjiga pripoveduje zgodbo razočaranj in grenkobe. Številni sodobni in večina tujih bralcev jo bodo dojemali kot pričevanje o oddaljenih in neprijetnih dogodkih. Za resne preučevalce pa knjiga predstavlja izjemno poučno in zanimivo branje.«

Dr. Peter Vodopivec: »V Milačevem pisanju ni sovraštva, ne jeze, njegova vojna zgodba pa prepričljivo razkriva, kako malo možnosti je imel na Slovenskem med drugo svetovno vojno posameznik, ki se je odločil, da se ne bo priključil ne levi, ne desni.«

Iz avtorjevega uvoda in iz pripomb nekaterih znanih osebnosti vidimo, da je knjiga zanimiva ter z zgodovinskimi dogodki dokumentirana. Ker je pisana v slovenščini in angleščini, jo lahko bere tudi druga generacija.

Lidija Čušin, Geelong VIC

POTOVANJE SKOZI ČAS - POVEST O LEDENEM MOŽU OETZIJU

avtorja Jožica Gerden in Petr Jandacek

V februarju 2004 je pri založbi Jutro v Ljubljani izšla knjiga: Potovanje skozi čas.

V uvodu piše Jožica:

«Ob odkritju 5300 let starega, zmrznjenega in izsušenega Tiroльца Ötzi v letu 1991, smo se mnogi Slovenci, v domovini in razseljeni po svetu, spomnili na našega sanjskega kralja Matjaža, ki spi pod visoko goro v pričakovanju svobodne Slovenije. Ta naj bi se že končno prebudil in nam s svojo vojsko prikoral na pomoč v boju za slovensko osamosvojitve, ki se je dogajala prav v tistem času. Zaradi izredno toplega poletja leta 1991 se je sneg toliko otopil, da so planinci v Otztal Alpah na Tirolskem našli mumijo 5300 let starega ledenega moža. Imenovali so ga Oetzi.»

Petr Jandacek, ki je po rodu Čeh in živi v ZDA, je v izobraževalne namene v risanki poosebil Oetzija. Na podlagi študij in te risanke je Jožica

opisno prikazala Oetzija v zgodbi Potovanje skozi čas. Potovanje skozi čas je zgodba o kovaču, ki je koval bakreno orodje in orožje za kralja Matjaža. Kovač Zaplata in njegova družina nam približata dogodke iz življenja naših davnih prednikov: kje so živeli, kaj so delali, jedli, v kaj so verovali, kaj so čistili, česa so se bali. Zaplata, junak Jožičine povesti, je bil opremljen kot Oetzi, ki so ga našli 5300 let kasneje. Ob osamosvojitvi Slovenije leta 1991 smo se Slovenci zavedli, da resnice, s katerimi smo rastle, ne veljajo več. Neskončno vprašanj se je pojavilo. Smo Slovenci prvotni prebivalci srednje Evrope? So naši predniki živeli tu z Oetzijevo družino pred 5300 leti?

Je Oetzi Slovenec? Je Oetzi ralj Matjaž, ki v gori spi? Je Zaplata Oetzi?

Slovensko zgodovino so nam doslej pisali romanski, germanski in slovanski vladarji, ki so nas

hoteli zaznamovati zase; zanikali so naše bistvo in nas istovetili s seboj v upanju, da bomo postali del njihovega naroda, njihove kulture, zgodovine in države. Tako so nam lažje vladali, nas ogrožali in izkoriščali. Slovenski zgodovinarji so v preteklosti pogosto (in nekateri še celo danes) navajali zgodovinske vire tujcev, ko so pisali slovensko zgodovino. Slovenci smo pogosto ponavljali Cankarjeve besede: Narod si bo pisal sodbo sam. Če ne, jo bodo drugi, tako kot njim pristoja. To velja tudi za zgodovino. Odkritja zadnjih let silijo narode, da preverijo, kaj se je pisalo o njihovi poti skozi čas. Menjajo se vladarji in meje držav. Ljudje iščejo svoje korenine. Avstralski Aborigini iščejo ostanke svojega plemenskega jezika, kulture, ozemlja. Do zdaj je veljalo, da so se Slovenci naselili v naših krajih v osmem stoletju. The Timetables of History piše: The Slovene settle in Carniola in 788). So Slovenci bili tako sposobni, da so organizirali vzorno demokratično državo Karantanijo takoj po prihodu? Od kje so prišli Slovenci? Kam so odšli prvotni

prebivalci? Kakšen jezik so govorili, kakšne obrede so imeli? Izkopanine in zapiski pričajo, da so na področju današnje Slovenije neprekinjeno živeli ljudje iste kulture. Sledovi naših skupnih srednjeevropskih "venetskih" prednikov so jasno prepoznavni v govoricah in jeziku, v medsebojni podobnosti in genetiki, najdemo jih v imenih krajev, ljudi in starodavnih zapisih. Slovenci prvič sami odkrivamo, kako smo potovali skozi čas. Jožičina povest je pomemben korak na tej poti. Narod, ki pozna sebe in svoje korenine, je močnejši in bolj sposoben ohraniti svojo samobitnost. Predstavitel knjige je bila 10. marca 2004, ob 18. uri v dvorani Svetovnega sloveskega kongresa (nad Namom in SIM) v Ljubljani.

Hvala Jožica, tvoja zgodba me vodi v razmišljanje. Daje mi tudi upanje, da se Slovenci ne bomo utopili v evropski zvezi.

Cilka Žagar, Lightning Ridge NSW

Zahvala

Najprej prisrčen in hvaležen pozdrav. Pišem v imenu moje žene Fanči Čuk, sestre pokojnega Jožeta Zigmara, ki je umrl v Avstraliji lani 26. novembra, pokopan pa je bil 5. decembra. Moja žena se je z njim dopisovala do pred par leti. Potem so se zaradi napredovanja bolezni, kar se je videlo iz vsebine pisem, ti stiki prekinili in nismo nič vedeli o njem.

Ta molk je prekinil moj prijatelj iz šolskih let, ki živi v Avstraliji in je naročen na revijo Misli, katero urejate Vi. Zato se Vam v imenu svojcev iskreno zahvaljujem za objavo osmrtnice. To je za nas tudi edino sporočilo, da Jožeta ni več. Spomnili smo se ga s sveto mašo v domači župnijski cerkvi v Slavini in naj v miru počiva.

Prijatelj Jakob Čuk živi že približno 40 let v Avstraliji. Vseskozi si redno dopisujeva. Pred par dnevi mi je poslal izrezek iz Misli in del revije s sliko cerkve svetega Cirila in Metoda in na desni strani vaš naslov. Upam, da je pravilen. Čutim dolžnost, da se Vam v imenu vseh, ki jih omenjate v osmrtnici, zahvalim. Morda je imel pokojni Jože pred smrtjo še kakšno željo, da jo sporoči svojcem?

Brat Franc je na domu, ima kmetijo in ni poročen. Sestra Darinka je delala v Vipavi v Zavodu in je v pokoju. Ima štiri odrasle otroke.

Sestra Fanči – moja žena, imava tri odrasle otroke.

Oba sva upokojena. Živelimo v Postojni, sedaj pa smo že tri leta v Kočah, kjer smo zgradili nov dom.

Vas se dobro spominjam z Brezij, kamor vsako leto poromamo župljani dekanije Postojna. Vaši pozdravi in nagovori so bili polni energije za vse dobro. Tudi Vaše pismo iz Avstralije v Družini sem prebral. Verjetno dobro poznate mojega brata Silvestra Čuka, urednika revije Ognjišče in nečaka patra Marjana Čuka, ki je na Tromostovju. Duhovne žlahte ne manjka.

Danes je cvetni petek, kmalu bo velika noč. Zunaj okrog hiše cvetijo zvončki, trobentice, narcise in forzijice. Vse to je naravnano na veselo in doživeto veliko noč in, da bi Kristusova luč vedno svetila nad nami. To želim Vam in vsem rojakom, za katere skrbite in se velikodušno razdajate. Vesel velikonočni pozdrav!

Jurij Čuk, Slovenija

Dragi pater Hugo iz Venezuele, prebrala sem Misli in tako tudi vaš članek, kjer ste opisali vaše neprijetno srečanje z roparji. Zelo me je pretreslo. Zato Vam po Mislih pošiljam 50 dolarjev. Saj ni veliko, toda upam, da Vam bo malo pomagalo. Obenem vam želim vesele in blagoslova polne velikonočne praznike.

Lep pozdrav iz Melbournu.

Paula

Marija Kmetova

51

Sveti Francisek Asiski

Zadnja pot v Porcijunkulo

Praznile so se hiše v mestu Assisi in ljudje so se zbirali na cestah in uličicah kakor nekoč, ko so stali pred škofovo palačo in gledali mladega Francesca Bernardona. A tedaj so občudovali odločnost in pogum bogatega mladeniča, sedaj pa so častili svetnika v njem in dobrotnika in očeta. »Še ga vidim«, je dejal nekdo, »kako stoji mladi Francesco in zre v oči staremu Bernardonu, naj v miru počiva!« »In kako prosi potem vbogajme in zida cerkvice svetega Damijana.« »In kako je vesel in prepeva z brati na polju in govori na polju in govori o Bogu tako lepo, tako preprosto, da nam je šlo vsem do srca.« »O mamica, jaz pa vem, kako mi je dal nekoč pomarančo in se igral z nami skrivalnice!« »In meni je dal fig in mi prinesel lepo punčko!« »Meni pa je pripovedoval povestico o Jezuščku, ki se je izgubil v Jeruzalemu!« »In meni o Mariji, kako je bežala z Jezuščkom v Egipt!« »Nam pa je vrnil očeta, ki je hodil vedno v krčme, ko pa je govoril Francesco z njim, ni šel nikoli več.« »Naši mali je pozdravil hudo opeklino.« »Našemu fantku pa rano na roki.« »In moji materi bolezen v glavi!« »O Bog, kaj bomo brez njega!« Završalo je v množici: »Glejte gredo!« Mogočno so stopali spredaj vojaki s sulicami in v oklepih. Razkošno so frfotale perjanice na širokih klobuki. Trdo so udarjali koraki, da je odmevalo od hiš. Rjave halje bratov so bile kakor sence vojakov in kapuce so jim zakrivale obraz. Ljudstvo je pritiskalo od zadaj, da so izgubljali sprednji tla in so jim klecale noge. Roke so dvigale žene in matere, blede so bili možje, otroci so žalostno strmeli na nosilnico. Ondi je ležal Frančišek kakor mrlič.

Le včasih so se mu močno dvigale prsi in bolešno je zakašljajal. Vila se je procesija, kakor reka ljudi se je počasi pomikala po strmini navzdol. In tisti, ki so ostali zgoraj, so zrlji z mestnega obzidja in mahali z rokami v pozdrav: »Adijo, adijo, ubožček!«

Frančišek blagoslavlja Assisi

Pri bolnišnici za gobavce se je sprevod ustavil. »Položite nosilnico na tla in me obrnite tako, da bom videl Assisi,« je izpregovoril Frančišek. Bratje so obrnili nosilnico, prijeli so Frančiška pod pazduho, da se je sklonil. Iz sprevoda ni kanil niti drobec besedice, tišina je stala na cesti.

»Zadnjikrat te gledam, o rodno mesto Assisi,« je govoril v duhu Frančišek in strmел na mesto. »Bodi pozdravljeno! Pozdravljene hiše in hišice, ki čepite druga vrh druge in gledate v dolino na vinograde in polja in oljke in trte in murve in ciprese! Pozdravljene ceste in ulice, ki strmo plezate navkreber, se skrivate za ovinki, se prehitevate in skočite skupaj zgoraj na trgu pri sv. Rufinu in cerkvi Santa Maria della Minerva! Pozdravljena ti skala Sasso Rosso in pozdravljene razvaline gradu nad mestom! Pozdravljen Monte Subasio, pozdravljeni Carceri in pozdravljen sv. Damijan, ki se skrivaš tam zadaj in te ne vidim in kjer mislijo sestre v Gospodu name! Pozdravljena sestra Klara, Ti najzvestejša! Pozdravljeni vsi meščani in moji ljubi otročiči! Pozdravljene vse položne in otožne rebri, pozdravljene strme rebri in pozdravljene vodice in rože in trave in mravlje in hroščki in polžki in čebele in pozdravljeni metulji in čmrlji in pozdravljena

visoka drevesa! Tod sem hodil v prešernih sanjah, tod sem se nosil v sijajnih oblekah, tod sem žalil Tebe, Moj ljubi Gospod, tod sem te našel, odtod si me poslal na svojo setev, semkaj si me privedel, da umrjem. Pozdravljena, sestra smrt!« potem je trudoma dvignil desnico in napravil znamenje križa čez mesto in je vzkliknil na glas, da so se vsi stresli: »Blagoslovi te Gospod, ki te je izbral, da izzidejo iz tebe in prebivajo v tebi vsi oni, ki resnično spoznavajo in proslavljajo Gospoda in častijo njegovo ime!«

Potem je omahnil nazaj, bratje so dvignili nosilnico in sprevod je krenil dalje proti Porcijunkuli. Nihče ni črnil besedice več, a vsi so imeli rosne oči. Pri Porcijunkuli so se ločili ljudje od Frančiška, žalostno so obstali, ko so ga položili v lopico. In tisti večer so še celo lučke bolj medlo brlele v Assisiju.

»Brat Jakoba«

V tistih dneh je zvedela gospa Jakoba de Settesoli, kako je bolan oče Frančišek in, da umira. In čutila je, da jo kliče, in tako močan je bil ta klic, da se je odpravila s spremstvom na pot. Vzela je s seboj haljo, ki jo je stkala in sešila nalašč za svojega prijatelja in brata svetega Frančiška in je vedela, da bo nekoč v tej halji ležal v grobu. In je vzela s seboj sveče in kadilo. Pa se je še spomnila onih slaščic, ki je nekoč postregla Frančišku in so mu bile tako všeč, pa jih je spekla in vzela s seboj tudi te. In, ko je romala po cestah in stezah iz Rima proti Assisiju, je bila vsa žalostna in polna spominov na Frančiška. Kadar je bil v Rimu, jo je obiskal in bil vesel njenih močnih besed, da jo je zato nazival »brat Jakoba«. Kadar so bili v Rimu njegovi bratje, jih je tolažila in skrbelo zanje, da so se zatekali v njeno hišo kakor k materi.

»In sedaj grem, da ga vidim poslednjikrat!« je vzkliknila in speklo jo je v srcu. »Ni mogoče! Vedno me je spremljala misel nanj, v vseh delih je bil on, v duhu sem se pogovarjala z njim, kar sem započela, sem se vprašala, bo li všeč njemu, mojemu bratcu, ljubemu Frančišku. O, saj niti ne slutim, saj niti ne ve, kako ga spoštujem, kako častim, kako prisrčno ljubim! O dobri, dobri, sveti prijatelj moj,

kako bom brez tebe?«

In že je zagledala cerkvico Marije z angeli in planila je s konja in odhitela proti lopici. Ni bilo dovoljeno ženskam, da bi stopile v Porcijunkulo, a za gospo Settesolijevo, za »brata Jakoba«, ni bilo te prepovedi.

»Francesco, moj ljubi, sveti Frančišek!« je vzkliknila Jakoba in se vrgla k njegovim nogam.

»Brat Jakoba!« se je razveselil Frančišek. »Bog te blagoslovi! Glej prišla si, jaz sem pravkar narekoval pismo zate, da pridi! Zahvaljen, Gospod, za brata Jakoba!«

Ona pa je drhtela v krčevitem joku pred ležiščem in si ni upala pogledati Frančiška. Poljubljala mu je roko in potem se je počasi zazrla v njegov izmučeni, od bolečin razbičani obraz.

»Ubožček,« je dehnila, »kako trpiš!«

»To so moje ljube sestre bolečine, vidiš Jakoba, ki mi jih je poslal Gospod, da me odvedejo za večne čase k njemu.

O brat Jakoba, vesel sem vendarle, tako vesel in tudi ti nikar ne žaluj! Glej, mi prepevamo, pojemo Sončno pesem, pojemo o sestri smrti, hvalimo Boga, da nam jo je dal. Jakoba, prosim te pripravi mi one slaščice – še veš? In brata Bernarda da Quintavalle pokličite, da jih poskusi tudi on. Veselim se že, le brž, ljubi moj brat Jakoba!« Potem se je nasmehnil: »Zahvaljen, Gospod, sedaj je mirna in se veseli, da mi bo postregla!«

se nadaljuje

Kapela Frančiškove smrti - tranzitusa (prehoda) v baziliki Porcijunkula v Assisiju.

p. Ciril A. Božič, OFM
Marija Anžič, laična misijonarka
Ss. CYRIL & METHODIUS SLOVENIAN MISSION
Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO BOX 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787, (03) 9853 8118
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
E-mail: ciril@infoxchange.net.au
DOM POČITKA - MOTHER ROMANA HOME

SV. CIRIL IN METOD MELBOURNE

TISOČI SKUPAJ ZA VELIKO NOČ je naslovil svoj članek v melbournskem časopisu Herald Sun novinar Nikki Protyniak: "Strah zaradi vojne v Iraku in iskanje duše, ki ga je vzpodbudila Mel Gibsonova filmska uspešnica je pomagala, da so se Viktorijci včeraj v tisočih napotili nazaj v cerkev. Cerkve po vsej državi, poročajo, so bile za jutranja velikonočna bogoslužja polne. Melbournski anglikanski nadškof Peter Watson je dejal, da takšne množice, kot je napolnila stolnico sv. Pavla v mestu, vsa leta še ni videl. Več kot 800 ljudi je prisostvovalo jutranji maši v katedrali. "Film Mela Gibsona The Passion of the Christ - Kristusovo trpljenje - ima neverjeten vpliv," je dejal nadškof Watson. "Tudi terorizem je vzmeniril ljudi. Želijo nazaj k osnovam." Stolnica sv. Patrika je bila napolnjena s katoliškimi verniki. Škof Christopher Prowse je povedal, da je bila tema pridige in branja "Upanje za nemirne čase". Velikonočno praznovanje se je v Melbournu nadaljevalo vse popoldne. Stotine družin in mladih ljudi je nosilo v pohodu po Swanston Street zelene in rumene balone, na katerih je bilo napisano: Jezus je vstal. Navdušena množica je ustavila ves promet vse do Trga federacije - Federation Square, kjer so se jim pridružili še drugi v skupnem proslavljanju. Predstavniki združene Cerkve, anglikanske in drugih krščanskih veroizpovedi so opozarjali prebivalce Viktorije na pravi pomen velike noči. "To veliko noč je svet kar žalosten kraj – Irak, Španija, Severna

Afrika – in tudi nasilje na ulicah Melbournu," je dejal množici nadškof Watson. "Krščanski evangelij ni bil še nikoli tako ustrezen, kot je danes." (Herald Sun, ponedeljek, 12. aprila 2004, stran 8).

Tudi v slovenskem misijonu v Kew smo imeli lepo obhajanje cvetne nedelje, velikega tedna in velike noči. Na cvetno nedeljo smo imeli bogoslužje na dvorišču pred lurško votlino. V lepem sončnem jesenskem dnevu smo blagoslovili zelenje in butarice. Naše občestvo je štelo nad 450 ljudi. Darove za butarice (\$825 in še dar molitvene skupine \$150) smo namenili misijonarju patru Hugu Delčnjaku, ki se je v Venezueli znašel v veliki stiski, kot ste lahko brali v njegovem pismu, ki smo ga objavili v marčni številki Misli. V teh Mislih pa lahko berete, kako se je njegova zgodba nadaljevala. Na veliki četrtek je bilo v dvorani zadnje večerje okrog 80 ljudi, na veliki petek okrog 170. Velikonočno

V slovenskem misijonu v Kew smo imeli lepo obhajanje cvetne nedelje, velikega tedna in velike noči.

Na cvetno nedeljo smo imeli v lepem vremenu bogoslužje na dvorišču pred lurško votlino.

vigilijo smo obhajali zunaj v prijaznem večeru, ki je privabil okrog 430 ljudi. Ob koncu vigilije je pri blagoslovu velikonočnih jedil rosilo tudi iz neba, tako, da smo pozneje dobili nekaj kapljic dragocenega dežja in smo zato nekoliko skrajšali vstajenjsko procesijo. Velikonočna nedelja je bila pravi sončni dan. Slovesnega bogoslužja v cerkvi se je udeležilo nad 380 ljudi, v Geelongu okrog 170 in v St. Albansu nad 100. Vsi ti dnevi so bili zares lepi - po vremenu, po vsebini in v obhajanju obredov. Bogu hvala. Rojakom se pristrčno zahvaljujem za voščila in za vse darove za vzdrževanje našega skupnega slovenskega misijona (na veliko noč je oddalo svoj dar v kuverticah 265 družin z vsoto \$7200, kuvertice pa še prihajajo po pošti, nabirke v soboto in nedeljo so oblikovale dar \$1463) in hvala za vse požrtvovalno delo: misijonarki Mariji Anžič ter vsem sodelavcem, ki se trudite na različnih področjih dela in udejstvovanja našega misijona: v pastoralnem svetu, gospodarskem odboru, pevskem zboru, sodelavci oltarja – akoliti in ministranti, v Baragovi

knjižnici, Slomškovi šoli, tečaju za odrasle, v društvu sv. Eme, molitveni skupini, skupine in posamezniki, ki skrbijo za čisto in lepo okrašeno cerkev ter okolico Baragovega doma, finančniki, kulturni odbor, zaupniki in osebje doma matere Romane, uredništvo Misli. Bog povrni vsem za vaše delo in dobroto! **PROJECT COMPASSION** je dosedaj zbral \$1200, nabirka velikega petka za Sveto deželo pa \$364.

SEJA PASTORALNEGA SVETA, ki načrtuje pastoralno delo in tudi prenove ter vzdrževanje našega misijona, bo v ponedeljek, 26. aprila 2004, ob 7.30 zvečer. V bližnji prihodnosti bo potrebno zopet izvesti volitve, ker ima sedanja sestava že podaljšan mandat.

ŠMARNICE bomo imeli v maju ob nedeljah, torkih in petkih. Letošnje šmarnice govorijo o poklicanosti in duhovnih poklicih. Prva nedelja v maju je 4. velikonočna – nedelja Dobrega Pastirja, posvečena še posebej razmišljanju in molitvi za nove duhovniške, redovniške in misijonarske poklice. Tudi Slovenija in Avstralija že vse bolj čutita pomanjkanje duhovnikov.

MATERINSKI DAN bomo obhajali v Kew prvo nedeljo v maju po deseti maši. **SLOMŠKOVA ŠOLA** pripravlja program. V soboto, 1. maja, bodo imeli učenci pripravo za proslavo ob 2. uri popoldne. Pouk pa bo spet 16. maja. Prvo nedeljo v maju bomo poleg posebne molitve za duhovne poklice in materinske proslave, dodali še praznovanje vstopa naše domovine Slovenije v Evropsko zvezo narodov. Sobota, 1. maja 2004, praznik sv. Jožefa Delavca, je nov, pomemben mejnik v življenju

Na fotografiji z leve na desno berejo pasijon na cvetno nedeljo v Kew: Jože Grilj, Nino Burlovič, Tilka Lenko, Viktor Ferfolja, Ivan Horvat, Chris McKean in pater Ciril.

slovenskega naroda. Po dvanajstih letih samostojne države Slovenije postajamo enakovredni člani združene evropske družine. Z veseljem zato sprejemam vabilo irskega veleposlanika, njegove ekscelence Declan M. Kellyja, in se bom udeležil slovesnosti ob povečanju Evropske zveze v ponedeljek, 3. maja 2004, v Canberri. Glavni govornik bo ta večer avstralski zunanji minister g. Alexander Downer. Irska v letošnjem letu predseduje Evropski zvezi.

V četrtek, 20. maja, je praznik Gospodovega vnebohoda, zadnjo nedeljo v maju so binkošti. Praznik svetega Rešnjega Telesa in Krvi je v četrtek, 10. junija. Telovsko procesijo bomo imeli na prvo nedeljo v juniju, 6. junija, po deseti maši. Spet bomo zaprosili vodstva slovenskih društev: Slovensko društvo Melbourne, Planica, Jadran in St. Albans za postavitev oltarjev in sodelovanje pri procesiji, kar je že lepo utečeno in se vodstvom ter članom društev iskreno zahvaljujemo za vse dosedanje delo ter priporočamo za naprej. Slovenskemu društvu Melbourne iskreno čestitamo ob letošnjem praznovanju zlatega jubileja, predsednici Mileni Brgoč pa želimo moči in milosti v premagovanju bolezni.

RAZPORED SVETIH MAŠ V KEW:

Ob nedeljah ob 8.00 in ob 10.00 dopoldne; VENDAR vsako drugo nedeljo v mesecu je sveta maša samo ob 9.00 dopoldne. Od ponedeljka do četrтка je sveta maša ob 8.00 zjutraj, pravtako tudi ob sobotah. Ob petkih ob 7.30 zvečer. Na praznične dni je sveta maša ob 10.00 dopoldne in ob 7.30 zvečer; toda na božič, na Štefanovo in na velikonočni ponedeljek je nedeljski raspored – ob 8.00 in 10.00. **Spovedovanje** je pol ure pred nedeljsko mašo. Pred božičem in veliko nočjo eno uro pred mašo. KRST, POROKA: Po dogovoru. Prijava za poroko naj bo vsaj šest mesecev prej, za krst pa dva meseca pred obhajanjem zakramenta.

V GEELONGU je sveta maša vsako drugo nedeljo v mesecu ob 11.30 dopoldne. V mesecu juniju (13. junija) bomo imeli sveto mašo v dvorani slovenskega kluba. Hrvaški verniki priromajo to nedeljo na praznovanje sv. Antona Padovanskega v Geelong iz različnih krajev Avstralije in nas je hrvaški duhovnik zaprosil, če bi lahko tisto nedeljo oni imeli sveto mašo ob 11.30 v cerkvi svete Družine

v Bell Parku. Tako smo jim ustregli in se bomo to nedeljo torej zbrali k sveti maši in nato h kosilu v slovenskem klubu.

V ST. ALBANSU je sveta maša vsako drugo nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne.

V MORWELLU je sveta maša vsak drugi mesec četrto nedeljo v mesecu (februar, april, junij, avgust, oktober in v decembru prvo nedeljo po božiču) – vedno ob 6. uri zvečer.

V WODONGI je bila sveta maša na belo nedeljo (18. aprila 2004) in bo spet na zadnjo nedeljo v novembru (28. novembra 2004), vedno ob 7.00 zvečer. Močno tudi upam, da bo mogoče enkrat na leto obiskati in zbrati k sveti maši tudi rojake na Tasmaniji. Še ne vem, kdaj bo to letos mogoče.

KRST:

Daniel Luke JERNEJČIČ, rojen 28.01.2004 v Bundoora VIC. Mati Stephanie r. Grl, oče Marian Jernejčič. Botra sta Elizabeth in John Jernejčič ter Jenny in Anthony Grl. Sv. Ciril in Metod, Kew, 28.03.2004. Čestitke Jernejčičevi družini ob krstu četrtega otroka.

ODŠLI SO:

VLASTA KLEMENČIČ roj. Čuček, je umrla, kot smo poročali prejšnji mesec, 01.02.2004 v Bendigu. Rojena je bila v družini desetih otrok – pet fantov in pet deklet, leta 1922 v Ljubljani. Začela je študirati slavistiko, toda vojna ji je študij prekinila. V Ljubljani se je poročila in leta 1949 prišla z možem in hčerko Sonjo v Avstralijo. V Sydneyu je več let delala kot tajnica pri zdravniku. Bila je aktivni član slovenskega društva, nekaj let tudi v odboru, bila je tudi aktivni član društva prevajalcev. Prvi zakon se je zalomil. V drugo se je poročila z Janezom Klemenčičem, ki še živi v Sydneyu. V Sydneyu ima še starejšo sestro Bogo por. Kapetanović. Nekaj zadnjih let je preživela pri hčerki Sonji v Bendigu in nato v domu ostarelih, kjer je umrla.

AMALIJA JAKOVAC roj. Požar, rojena 11.08.1922 v vasi Drenovec na Bizeljskem, je umrla v Cabrini bolnišnici v Melbourne za srčno kapjo 12.02.2004. Iz kampa v Italiji sta prišla z možem Dragom leta 1960 v Avstralijo. Zapušča moža Dragota, hčerko Ksenijo Karolino, vnuka Daniela in zeta Roberta in v Sloveniji brata Vladota. Pokopana je bila 18.02.2004 na pokopališču Springvale.

Sožalje sorodnikom, mrtvim pa pokoj večne luči!

p. Ciril

Nekaj utrinkov z 9. slovenskega festivala na društvu Planica

SLOVENSKI FESTIVAL v organizaciji Sveta slovenskih organizacij Viktorije je bil v soboto in nedeljo, 17. in 18. aprila, na slovenskem društvu Planica, 11 Soden Road, Bagholme. Na obisk so prišli Hrušiški fantje, ki so sodelovali na festivalu in so zapeli tudi v Kew v nedeljo, 25. aprila. V dvorani smo odprli umetniško razstavo slik – akvarelov slikarja Marjana Miklavca iz Sežane in umetniškega fotografa Slavka Geržeja, ki je razstavil fotografije na temo Brkinov, odkoder so doma Hrušiški fantje in toliko naših rojakov. Več o festivalu boste lahko prebrali v prihodnji številki Misli.

Za julij pa so se začele priprave, da bi nastopil Gianni Rijavec s svojim mirovnim poslanstvom Golob miru.

Glavni nagovor na 9. slovenskem festivalu je imel g. Peter Mandelj, dolgoletni in zaslužni predsednik Zveze. Odpravnik poslov veleposlaništva RS v Canberri g. Bojan Bertonec je po nagovoru podelil g. Mandelju priznanje Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu za njegovo dolgoletno delo v slovenski skupnosti in predvsem za vodenje ZSOV.

Gostitelj 9. slovenskega festivala v Viktoriji je bilo slovensko društvo Planica - na fotografiji sta predsednik Zveze slovenskih organizacij Viktorije g. Peter Mandelj in predsednik kluba Planica g. Fred Toplak.

Sonya Benčič je mlada talentirana umetnica, ki oblikuje dragocene kamne. Na fotografiji z mamo in očetom pred svojim razstavnim prostorom na festivalu.

Marija Brne je znana umetnica klekljanja, izdelovanja idrijskih čipk, na fotografiji druga z leve, ob njej je Lojze Jerič, ki je razstavljal svoje mozaike in tudi pokazal, kako jih ustvarja. Na desni je slikar Marjan Miklavc iz Sežane, ki je razstavljal svoje akvarele.

V veži kluba Planica je pripravila razstavo in ponudbo knjig Marija Oppelt, knjižničarka Baragove knjižnice v Kew.

KRIZEM

AVSTRALSKE SLOVENIJE

Pater Filip piše

Zadnje mesece smo imeli v glavnem le običajna dela na pastoralnem polju in pastoralne obiske po naših postojankah s stotinami prevoženih kilometrov, veliko z avtomobilom in še več z letalom. Po zaključnih božičnih slovesnostih doma in v Canberri smo se veseli sešli na štefanovanju, kjer so nam prepevali in nas razveseljevali: Mojca, Franc in Milan – družinski trio Pogladič iz Ivence pri Vojniku. Že pred leti so bili pri nas (december 1999 – januar 2000), in kot takrat, so nastopili tudi že v decembru 2003 na več mestih v Sydneyu, v Wollongongu, v Melbournu in drugod.

Prvi pastoralni obisk je bil namenjen Zlati obali (03.01.04), kjer je bila sv. maša v soboto zvečer, v nedeljo pa na Cornubii. Po sv. maši v dvorani Planinke, smo se odpeljali na Sončno obalo, kjer je bilo po-božično srečanje v Marijini cerkvi v Buderim. V času bivanja pri dobrotnikih (Anici in Mirku Cuderman na Mt. Mee), sva bila z Mirkom na obiskih pri bolnikih in onemoglih, kjer so bila zanimiva in bogata doživetja, obdana tudi s presenečenji, ki pričajo, kako majhen je ta svet. Hčerka pomočnika mojemu bratu Leonu pri kmečkem delu v Strunjaju, Bečajeva Marija iz Strunjana, oziroma iz Trebnjega, je prišla kot mlado dekle v Avstralijo in živi v Caboolture pri Brisbanu v Kraljičini deželi v Domu upokojencev. Sveta maša pri bolnici Anki Brožič blizu Brisbana je bila posebno doživetje za družino. Zadnjega februarja je Slovenski klub PLANINKA v Cornubii praznoval 50-letnico obstoja. O tem smo bili seznanjeni v eni prejšnjih številčk Misli. Poleg omenjenih gostov iz Vojnika pri Celju, smo imeli v gosteh tudi pevca Marjana Zgonca iz Ljubljane, ki je prepeval v naši dvorani (15.02.2004), na 'Triglavu', kjer je pred njegovim nastopom p. Valerijan blagoslovil sliko našega očaka Triglava, delo mojstra mozaičarja iz Melbourn, Kraševca, Lojzeta Jeriča. Isti umetnik je pred nekaj leti (v maju 2002) napravil mozaik bl. Antona Martina Slomška v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu.

In še en pomemben obisk sva imela s p. Valerijanom. V letu provincialnega kapitlja je redno tudi vizitacija. Brate v Avstraliji je obiskal provincial avstralskih frančiškanov p. Stephen Bliss ofm. Vizitacijo je začel 20. januarja pri nas v Sydneyu, nato je šel v Adelaide in Melbourne. O sadovih vizitacije bo 'spregovoril' provincialni kapitelj, ki bo v Ljubljani v zadnjem tednu aprila 2004.

Vedno je nekaj obiskov iz domovine, a nekaj posebnega so obiski duhovnikov in bratov ter njihovih sorodnikov. V dneh od ponedeljka, 16. februarja dalje, je bil pri nas nekaj dni kaplan iz Brežic, novomašnik g. Matjaž Roter. V ponedeljek, 01.03.04, je p. Ciril iz Melbourn pripeljal svojega brata Toneta z ženo Martino in sestro Marijo. Dan pozneje sta prišla še bivši generalni direktor slovenske policije Marko Pogorevc in Milan Kožar – Prepihar in iz Melbourn misijonarka Marija Anžič. Kot že večkrat ob obiskih, smo tudi tokrat postregli **z obiskom Edvarda Kordiša in njegove žene Terezije v trdnjavi La Perouse v Sydneyu (na fotografiji spodaj)**. V tem kraju je kar lep kos zgodovine Avstralije.

Poleg otroških prireditev ob očetovskem oziroma materinskem dnevu, ob prihodu Miklavža in slovenskih praznovanjih, se je v zadnjem času izkazala dramska skupina z veseloigro J. Pohla, Zakonci stavkajo. V Merrylandsu smo v naši dvorani nastopili kar trikrat (22. in 23. novembra 2003 in 14.

marca 2004), 24. in 25. januarja smo bili v Kew, 22. februarja v Figtree – Wollongongu, 13. marca v hrvaškem domu v Newcastleu in 27. marca v slovenski dvorani Planinka v Queenslandu. Tu smo imeli kmalu po prihodu zajtrk, opoldne kosilo, kar nam je velikodušno darovalo društvo pod vodstvom predsednice Marice Podobnik. Ob 2. uri popoldne smo imeli sv. mašo pri kapelici - spomeniku umrlih rojakov v QLD in smo tudi te priporočili Bogu, da bi jim bil milostljiv, če niso dovolj dobro odigrali svojo vlogo v letih življenja.

Ob štirih popoldne smo udeležence razveselili z igro, kar je opisano v poročilu iz QLD, ki ga je poslal Mirko Cuderman.

Povsod je bila skupina igralcev lepo sprejeta, le da v nekaterih krajih ni bilo toliko gledalcev, kot smo pričakovali. Na poti s Cornubije smo se ustavili v balinarskem klubu Lipa v Surfers Paradise, kjer smo imeli ob 11.00 sv. mašo in nato bogato kosilo, po zaslugi predsednice gospe Pavle Voharjeve. Že na poti smo pretresali, kako je bilo in delali načrte, da bi šli s to igro še morda v juliju ali avgustu v Adelaide. Ker je daleč in ni upati na potrebno pomoč, bo najbolje načrtovati le, kaj bomo v prihodnji sezoni postavili na oder.

Blizu je velika noč z novimi pastoralnimi obiski, rednimi in izrednimi. Najprej se bo podal na pot p. Valerijan. Pred belo nedeljo bo maševal na Zlati obali, naslednji dan v dvorani Planinke in še isto popoldne na Sončni obali v Buderim.

Komaj bo prišel domov, bo p. Filip odpotoval (20. aprila) na provincialni kapitelj in bo po 1. maju na počitnicah pri sorodnikih, dobro-tnikih, bratih frančiškanih in znancih. V tem času bo 18. maja s sošolci slavil zlato maturo. Na Antonovo, 13. junija, pa bo najprej v Stari Oselici v župnijski cerkvi sv. Pavla sv. maša za pokojne starše in sorodnike, popoldne pa vsakoletni družinski piknik ob 225-letnici (brat p. Simon OFMCap 70 let, brat Gregor 60, ostala leta bo pa sam pripeljal iz Avstralije: 50-letnico mature in 45-letnico duhovništva). Jubileji, za katere se spodobi, da jih skupaj slavimo. Vmes bo provincialni kongres, ki bo s svojimi sunki pretresel marsikatero frančiškansko hišo v domovini in drugod. Slovo od domovine bo v sredo, 30. junija. Potem pa: najprej pastoralni obisk v WA v Perthu in potem naprej...

Mir in dobro!

pater Filip Rupnik OFM

Iz Kraljičine dežele

Smeh je zdravilo - to nam zatrjuje zdravniška veda. Zdravega smeha nam je v veliki meri nudila igralska skupina iz Merrylandsa v soboto, 27. marca, v dvorani društva Planinke. Poročal bi vam rad o veseloigri Zakonci stavkajo v režiji Ivana Koželja, katera je bila že uspešno predstavljena novembra lani v Sydneyu in ponovljena letos v januarju v Melbournu.

V Brisbane so prišli igralci z avtobusom, s katerim so pripeljali tudi kulise in vse potrebne pripomočke za uspešno ponovitev oderske predstave. V tiskanem programu so bili predstavljeni vsi igralci, katerih slika z imeni je bila že tudi objavljena v januarski številki Misli. Za tiste rojake, ki bodo morda še kdaj imeli priliko si ogledati igro in pa tudi za tiste rojake, ki so na svojo veliko škodo zamudili to priliko, ponavljam vsebino v zgoščenih besedah:

Ženske v majhni slovenski vasi se odločijo, da bodo stavkale, ker njihovi možje vse preveč časa prežive v gostilni, kjer imajo novo natakario Hanco. K uporabi jih je nagovorila županova žena, ki je tako bogaboječa in krepostna, da je to že kar težko verjeti. (Bog nas greha obvaruj!...). Stavki se pridružita tudi žena starega kovača in njena snaha, saj verjameta županji, da se je treba boriti za čednost in zakonsko zvestobo njihovih mož... Pa kaj, ko ni vedno vse tako, kot izgleda.

Veseloigra v treh dejanjih, ki jo je spisal J. Pohl, je prišla v Avstralijo po posredovanju igralske skupine iz Drežnic pri Kobaridu. Posebna odlika vsebine igre je že v tem, da daje velik pomen zakonskemu stanu, ki je v današnjem času vse preveč ogrožen. Celotna izvedba igre pa je po zaslugi igralcev posrečeno in lepo podana v šaljivi oderski predstavi. Zato je ta pri občinstvu žela veliko smeha. Vsi nastopajoči igralci so bili deležni močnega aplavza in seveda tudi naše hvaležnosti, da so naredili tako dolgo in naporno pot do Brisbane in uprizorili za nas lepo in nepozabno veseloigro.

Ker je bil med igralci iz Sydneya tudi pater Filip, smo bili deležni tudi sv. maše pri znamenju Marije Pomagaj za vse pokojne v Kraljičini deželi. Tisti dan se nas je zbralo precej skupaj, lahko pa rečem, da je tistemu, ki je zamudil to priliko res lahko žal.

Veseloigra Zakonci stavkajo je bila predstavljena v okviru proslavitve 50-letnice združevanja Slovencev v Queenslandu. Naj omenim še, da smo imeli v

Brisbanu že leta 1969 - za 15. obletnico društva Planinke - prvo in zelo uspešno dramsko igro Razvalino življenja v režiji Anice Cuderman, katere se je udeležilo v srbski dvorani v Toowongu nad sto rojakov, med njimi tudi pokojni pater Bernard Ambrožič iz Sydneya. Ob priliki 30-letnice društva pa so brisbanski igralci v režiji Anke Brožič uprizorili v Carini uspešno igro v treh dejanjih Špelca v Ljubljani, katero so tudi ponovili v verskem centru v Merrylandsu leta 1985. V času praznovanja 40-letnice društva pa so naši igralci pod vodstvom

Jožice Polak predstavili Welcome to Hollywood. Naslednji dan, v nedeljo, pa so sydneyanske goste sprejeli rojaki pri društvu Lipa na Zlati Obali, kjer je pred kosilom tudi tam pater Filip daroval slovensko sv. mašo. Obisk iz Merrylandsa nam je vsem prinesel veliko veselja in pa seveda tudi veliko zdravega smeha. Slišati je bilo prošnje in obljube, da naj bi se taka srečanja ob naslednjih oderskih prireditvah še ponovila.

Lep pozdrav vsem,

Mirko Cuderman, Mt. Mee QLD

Vas Radenci v Poljanski dolini

Sem naročnik Misli že dolga leta. Rad jih prečitam od začetka do konca, pregledam slike, vendar še nikoli nisem videl fotografije iz Poljanske doline ob Kolpi. Toliko ljudi iz te doline se je izselilo po svetu (Kanada, Argentina, Avstralija...) in prepričan sem, da bi razveselili mnogo ljudi iz te doline, če bi objavili to fotografijo v Mislih. Saj je tudi ena najlepših krajev v Sloveniji. Na

fotografiji je vas Radenci v Poljanski dolini ob Kolpi. V sredini vasi je cerkva sv. Magdalene. Desni breg Kolpe je meja med Slovenijo in Hrvaško. Želim Vam vesele velikonočne praznike in lepe pozdrave vsem v uredništvu in bralcem Misli. **Vinko Vincent Butala, Bell Post Hill, VIC**

Na obisk so prišli Hruški fantje, ki so sodelovali na 9. slovenskem festivalu in so zapeli tudi v Kew v nedeljo, 25. aprila. Na fotografiji desno Družinski duo Frank, oče Marjan Frank in sin Robert, ki sta sodelovala na festivalu, verskem središču v Kew in po klubih skupaj s Hruškiškimi fanti.

IZ VENEZUELE V FRANCOSKO GVAJANO

V prejšnji številki Misli smo objavili pismo patra Huga, v katerem je opisal rop, ki ga je doletel v januarju. Pred veliko nočjo smo mu poslali pismo in dar za dva tisoč avstralskih dolarjev. Toda nekaj dni zatem smo dobili od patra Mihaela S. Vovka z Brezij sledeče pismo p. Huga, v katerem opisuje, kaj se je zgodilo pozneje. Poslani ček smo preklicali. Vzelo bo nekaj dni, predno nam bo banka izdala drugi ček, ki mu ga bomo poslali na novi naslov. Pater Hugo takole piše:

Tole pismo bo neke vrste epilog k prejšnjemu pismu, v katerem sem opisal krajo. Moja prijava in podatki, ki sem jih dal policiji, so kazali na hiter postopek, to se pravi, da policija ne bo imela prevelikih težav, nataktni »lisice« na zapestje tatovom. Vendar se je stvar po nekaj tednih obrnila proti meni. Ko je prišlo do organizatorja kraje na uho, da je osumljen, je dal vedeti, da glavna priča, to sem jaz, ne bo živa dočkala njegove uklenitve. Poklicali so me na policijo. Ker so se tudi oni zavedali nevarnosti, so mi ponudili varnostnika, a sem ga odklonil, ker si nisem mogel predstavljati življenja v stalnem strahu in negotovosti. Vedel sem, da je to resna grožnja, preveč je podobnih primerov, zato sem se odločil za radikalno rešitev, za odhod iz Venezuele. Rečeno, storjeno. Navezal sem stik s škofom iz Cayenne-a v Francoski Gvajani, msgr. Luisom Sakalé. V parih minutah pogovora z njim je bilo vse zmenjeno. Pred odhodom sem se pogovoril s calaboskim škofom msgr. Antoniom Jesé, ki me je razumel in privolil v mojo odločitev. Pogovoril sem se tudi s svojim sosedom, p. Leopoldom Kolumbijcem, da bo do novega imenovanja poskrbel za Paso Real in župnijo v soupravljanju Macairo. Tako sem z mirno vestjo pobral najvažnejše, nekaj obleke in par knjig – 18 kg težak kovček. Kako lahko je potovati z malo prtljage, z lahkim kovčkom, a še bolj z lahkim, nenavezanim srcem.

Gvajana je južno od Venezuele. Je zelo blizu ekvatorja. Na vzhodu je Atlantik, na severu država Surinam in na jugozahodu Brazilija. Glavno mesto je Cayenne. Ko sem hodil po agencijah, sem bil presenečen, da ni direktnega poleta iz Caracasa. Možnosti, ki so mi jo dali, so bile: Caracas-Pariz-Pariz-Cayenne ali pa: Caracas-Miami-Miami-Cayenne. Debelo sem pogledal, ko so mi kar v treh agencijah ponovili isto pesem. To se pravi, leteti 20.000 km namesto 3.000 km, biti v zraku 25 ur namesto štiri ure! Nisem se sprijaznil s tako veliko pentljo. Po vztrajnem povpraševanju sem prišel do

sprejemljive rešitve. Dvodnevno potovanje do Cayenna, a samo s štiri urnim letom – po »kapljicah«: Caracas-Curacao-Parimaribo-Cayenne.

Curacao: otok je last Holandije, je blizu Venezuele, 45 minut z letalom. Otok, gledan z letala, je videti zelo reven, samo grmičevje in kaktusi. Iz Caracasa sem poletel opoldne in ob enih sem že bil ponovno na trdnih tleh. Kar sedem ur sem moral čakati na nadaljnji polet. Imel sem dovolj prilike, da sem opazoval. Letališče je veliko, dobro urejeno, kar je razumljivo, saj je glavni vir dohodka tega otoka turizem. Domačini so črnci, Indijanci ter Azijci (Kitajci in Indijci), Holandci, ki jih je tudi veliko, so pa turisti, ki plačujejo sonce in čisto, toplo morje. Na letališču so pristajala in odhajala letala s kratkimi presledki. Videl sem pristati tri velike B 747, ki so pripeljala več sto voščeno belih potnikov in prav tako so odletela nabito polna z zagorelimi Holandci. Ob osmih zvečer sem se ponovno vkrcal na manjše letalo za 120 ljudi in se usmeril proti Paramaribo, glavnemu mestu Surinama. Polet je trajal malo več kot dve uri. K sreči sem si v Curacao privoščil dobro kosilo, kajti med poletom niso postregli z ničemer.

Na letališču Surinam sem že ob prvem pogledu vedel, kje sem. Samo letališče je neke vrste skladiščna lopa, z razpokanim in luknjičastim tlakom. Ob pregledu mojega potnega lista je policaj imel težave in moral se je posvetovati s svojim kolegom, ki mu je potrdil, da je viza veljavna in izdana v Caracasu. Da bi vsa stvar izgledala še bolj resno, je zadržal dokument in pustil, da so vsi potniki – k sreči nas je bilo samo enajst – prešli kontrolni prehod. Mene je povabil v svojo pisarno, kjer je še enkrat prelistal potni list in končno udaril »milostni« žig. Jaz sem se mu z vso prijaznostjo in z nasmeškom zahvalil in mu zaželel prijetno noč. Imel sem občutek, da je bil razočaran, kajti verjetno je pričakoval kaj drugega.

Glavno mesto Paramaribo je oddaljeno od letališča 62 km. Zunaj nas je čakalo veliko število taksijev, mnogo večje od potnikov, zato je bil razumljiv »boj« za vsakega prišleca. Obkolilo me je nekaj šoferjev, ki so si začeli prisvajati kovček. Oni vedo, kamor gre prtljaga, tja gre tudi potnik. Da bi naredil malo reda, sem jih prosil, da puste pri miru mojo prtljago. Nato sem ogovoril neko gospo v bližini in jo vprašal, koliko florintov je en dolar. Povedala mi je, da 3.000. Nato sem jo vprašal, koliko stane vožnja do mesta. Odgovorila je, da 50.000 florintov. No, najvažnejše sem vedel, kajti imel sem samo dolarje. Izbral sem šoferja, mu zaupal prtljago in ga vprašal za ceno. Od 40 dolarjev sva po pogajanju in nižanju pristala na 20, kar je bilo malo več kot običajna cena. Vprašali boste, kako sem se pogovarjal? V vseh mogočih jezikih – besedah. V takem primeru nobeden od sogovornikov ne govori v stavkih, ampak meče na »trg« posamezne besede. Moj šofer je znal taki-taki in malo angleško. Taki-taki je mešanica več kot desetih jezikov: holandsko, angleško, francosko, špansko, kitajsko, indijsko in več indijanskih in črnskih jezikov. Več jezikov veš, več besed razumeš. Nekatere besede zvenijo celo po slovensko, npr. WC je v taki-taki »počikamer«. Z majhno prilagoditvijo se bi lahko reklo »počijkamrica«. S taksistom Wači-wači, tako se je klical, a ne vem, je to samo ime ali samo priimek ali pa oboje skupaj, sem se torej odpeljal proti mestu.

Cesta je bila samotna, brez osvetljave, brez prometa v tem polnočnem času. Zdelo se mi je, kot da sem v tunelu, kajti cesta je zarezana v sam ekvatorski pragozd. V eni uri sva bila v mestu. Ker se mi je zdelo, da že predolgo kroži po slabo razsvetljenem mestu, sem mu rekel, da me naj zapelje do kakega hotela. Z roko in dvignjenim palcem mi je dal vedeti, da me pelje v dober hotel. Jaz sem si želel samo posteljo in nič več. Pristal je. Nikjer nisem opazil napisa »hotel«, a nisem ugovarjal. Wači-wači je pograbil kovček in odšel pred menoj po ozkem, dolgem hodniku z odpadajočim ometom. Hiša je imela dve nadstropji, obe leseni. Ozke,

lesene stopnice, leseni balkoni, lesene stene. Vsak premik, hoja v katerem koli nadstropju ali delu hiše, je odmevala po vsej stavbi. Mož, ki me je sprejel, je bil Brazilec. Govoril je portugalsko, tako da me ni težko razumel in jaz njega. Izbral sem sobo z najnižjo takso, to se pravi brez TV, brez telefona, radia, klime in seveda brez spremljevalke. Dal mi je ključ št. 105.

Po vijugastih in ozkih stopnicah se z Wači-wačijem prerineva do sobe. Imel sem, kar sem iskal: sobo s posteljo, na njej velika rola toaletnega papirja in nič drugega, niti stola niti brisače. V kotu je bil ventilator, ki pa ni delal. Taksistu sem rekel, naj me pride iskat zjutraj ob osmih. Tako sem bil gotov glede prevoza nazaj na letališče. Bilo je ob enih zjutraj, ko sem legel na posteljo. Postelja je bila odlična. Venezuelci pravijo, da je postelja reveža najslajša. Takšna je bila moja.

Ob sedmih zjutraj sem šel v sprejemnico in vprašal, če strežejo zajtrk. Pokazal mi je mizo v kotu velikega prostora in rekel, da je tam vse pripravljeno. In res: tam je bilo mleko v prahu, kava v prahu, sladkor v prahu, samo voda ni bila v prahu. Ko je prišel šofer, smo poračunali. »Hotel« me je stal 15 dolarjev, Wači-wačiju sem dal 40 dolarjev. Mislim, da ceneje res ne bi mogel prebiti noč in plačati prevoz. Kot sem doumel, to ni bil hotel v pravem smislu besede, ampak neke vrste »center« preprodaje zlata. Iskalci zlata pridejo iz pragozda in ostanejo tu, dokler ne prodajo svojih zlatih drobcev in seveda ostanejo vse do tedaj, dokler ne zapravijo zaslužka na licu mesta, kar jih prisili, da se ponovno

«Sem na konju, a ne na tistem iz pregovora», je napisal pater Hugo na zadnjo stran fotografije, ki nam jo je poslal.

pridruži svojim kolegom v pragozdu, »rudarjem« zlata in diamantov. Tako se ta »circulus viciosus« - začarani krog ponavlja vse dotlej, dokler jim nevarnosti in boleznin pragozda ali pa medsebojni obračuni ne pretrgajo tega svojevrstnega kroženja.

Ob povratku sem lahko videl mesto. Čisto nekaj svojevrstnega. Če se odmisli revščina in javne naprave v katastrofalnem stanju, je to mesto holandskih lesenih hiš z visoko koničastimi strehami v kričečih barvah, hiš v čistem kitajskem slogu in barvah, indijanskih koč in črnskih kolib ter modernih betonskih zgradb. Tudi religioznost je vidna na zgradbah. Ob ogromni opečnati in leseni katedrali – ena največjih v Južni Ameriki, je opaziti v njeni senci pozlačene pagode, mošeje z elegantnimi minareti ali pa skromne kapelice najrazličnejših krščanskih skupnosti. Tej različnosti hiš, verskih zgradb, se pridruži seveda najvažnejši mozaik – to so ljudje: Indijanci, Črnci, Azijci, Evropejci in seveda mešanica vseh teh daje čudovit pogled na različnost, a še bolj na enost, namreč da smo vsi sinovi enega in istega Očeta.

Med vožnjo nazaj mi je Wači-wači navijal južnoameriško glasbo v španskem jeziku, kar sem razumel kot njegovo pozornost do mene. Ustavila sva se tudi ob »cestni restavraciji«, se pravi kolibici s pripravljeno hrano, neke vrste indijansko-črnski McDonalds: pečena jajca, fižol, banane, ribe, paradižnik,... in sok. Kar mi je skočilo v oči, je bil sok, a ne kot tak, ampak natočen ne v kozarec, ampak v majhno plastično vrečko. Lahko rečem, da to kljub mnogim potovanjem še nisem videl, da bi točili pijačo v vrečke. Seveda, slamica je v takem primeru nujna. Zakaj v vrečke? Odgovora nisem dobil, ker se o tem ljudje sploh ne sprašujejo.

Na letališče sem prišel prvi. Bila je ura devet zjutraj, nadaljnji polet pa predviden za enajsto uro. Wači-wačiju sem zaželel lep dan in mu dodal še drobiž, ki sem ga imel v žepu. Oba zadovoljna sva se poslovila. Ob premikanju ure so se začeli zbirati potniki. Ko so že nekaj časa sprejemali prtljago, sem se tudi jaz postavil v vrsto. Ob spisu moje prtljage se je ponovno zataknilo. Uradnik me je vprašal, kje imam povratno karto iz Cayenne-Caracas. Razložil sem mu, da je ne potrebujem, ker za države Evropske skupnosti to ni potrebno. Vztrajal je in zadržal kovček ter odnesel potni list k šefici. Po polurnem čakanju je prišla gospa šefica z neko razcefrano knjigo v roki in mojim potnim listom in

odločno zatrdila, da Rusi potrebujejo povratno karto in pika! Vedel sem, da bo potrebno ubrati drugo pot. Kupiti povratno karto ne do Caracasa, ampak samo do Paramaribo. To je najkrajši del potovanja in seveda tudi najcenejši. Ob razlagi, da pač denarno ne premorem kupiti celotne karte, so pristali na moj predlog: Cayenne-Paramaribo. Tako me je ožela za 200 dolarjev, a ob vsem zapletu sem se izvil poceni.

Bil sem prvi na letališču in vstopil zadnji na letalo. Čisto po Jezusovih besedah: »Prvi bodo poslednji in poslednji prvi.« Te besede so me popeljale nazaj v mesto, med množico ljudi – teh zadnjih, ki pa so v Božjih očeh prvi!

Prihodnjič pa od mojega prihoda v Cayenne, če Bog hoče!

Blagoslovljeno veliko noč in lep pozdrav,

p. Hugo Delčnjak

Vas je dobila elektriko

Za velikonočne praznike se vam zopet na kratko oglašam. Vsem, ki ste mi po božiču pisali in mi izrazili vaše prijateljstvo in molitveno povezanost, izrekam iskreno zahvalo. Med poletnimi počitnicami nameravam iti v Slovenijo na dopust. Od božiča sem se je marsikaj nadrobilo.

Nadaljevali smo z deli na cerkvi. Največ časa smo posvetili postavljanju klopi v cerkvi in pa dokončni opremlitvi ter lesenih kipov v cerkvi. Zunanji in notranji izgled cerkve govori o lepoti zgradbe in prostora, ki je vreden dobrega Boga. Nova visoka cerkev z dvema zvonovoma (drugi je že na poti iz Francije) in visokim križem na vrhu pročelja cerkve, odlično zaznamuje kraj in krščansko prisotnost. Njena posvetitev bo najverjetneje januarja 2005. Veliko nepredvidenega pri delih na cerkvi in v župnijskem življenju je narekovalo njeno prestavitvev.

Kopljemo tudi dva vodnjaka. Enega smo že končali, pri drugem pa nam dela preglavice mehka zemlja, ki se kruši v notranjost vodnjaka. Z dodatnim betoniranjem smo neprijetnost že odpravili, tako da se bo sedaj kopanje verjetno normalno nadaljevalo.

23. januarja 2004 so politične oblasti uradno odprle v Kari (središče naše škofije) drugo univerzo Toga. Prva je bila ustanovljena leta 1970 v Loméju. Nova univerza zaenkrat vključuje tri fakultete, in sicer: pravno, za politične vede in ekonomsko fakulteto s poslovnim upravljanjem. Na univerzi je

trenutno vpisanih 1.215 študentov. Večina profesorjev prihaja iz Loméja, nekaj pa jih je domačih. To je velika pridobitev za prihodnost in zasluge za to ima sedanji predsednik države, ki je po rodu iz Kare. Hvaležni prebivalci so mu zato pripravili veliko zahvalno prireditev.

Naslednji zgodovinski dogodek smo zabeležili 11.02.2004 v Nadobi. Vas je dobila elektriko. Najprej so jo dali za javno razsvetljavo, ki je delala le pet dni, saj se je električni generator pokvaril. (Tako je ostalo vse do danes.) Kljub temu odgovorni električarji nadaljujejo kampažno s pobiranjem prijav gospodinjstev. Električna je vabljava, stroški priklopa in notranje opreme pa so za mnoge previsoki... Tisti, ki živijo v tatajih, izdelanih iz lesa in blata, pa imajo tudi težave z napeljavo elektrike. Kljub porodnim težavam bo Nadoba imela elektriko in to je zgodovinski dogodek, vreden veselja in omembe.

V soboto pred drugo postno nedeljo smo imeli zelo obiskano in duhovno bogato in spokorno škofijsko romanje. Duhovniki smo romanje doživeli kot velik dogodek milosti, saj je ogromno mladih v zakramentu sprave doživelo mir in nov začetek v verskem življenju. Žal, vseh, zlasti mladih, nismo mogli spovedati, ker ni bilo dovolj časa... Posebnost tega romanja je tudi velika udeležba romarjev iz naše župnije in kar dve predrti kolesi na istem avtu...

V župniji se s spokornim bogoslužjem in s sv. spovedjo pripravljamo na velikonočne praznike. Med mladimi pa upamo, da bo deset novokrščencev. Prvo sveto obhajilo pa bodo prejeli štirje otroci.

Vsi otroci, ki so v sirotišnici pri sestrah, so zdravi, veseli in prijetni. Pred kratkim smo sprejeli še eno punčko, tako da jih je že dvajset. Sirote potrebujejo veliko nežnosti, topline ljubezni, pozornosti. Ko se pojavim pred njimi, kar tečejo in prosijo, da jih objamem, jim dam roko. Da, ustvarjeni smo iz ljubezni in za ljubezen...

In že velikonočno voščilo: Gospod, ki je šel skozi trpljenje, smrt in je končno vstal kot zmagovalec nad njima, naj utrdi vaše upanje Vanj. Naj vam da milost, da bi vse gledali skozi to velikonočno zmago, ki bo za verne nekoč edina in večna resničnost. Veselo veliko noč!

Ostanimo zvesti Gospodu v veri in ljubezni, da bomo vredni služabniki Njega, ki vse vodi in ljubi.

pater Pepi L., Nadoba, TOGO

VAŠI DAROVI DO 16.4.2004

ZA BERNARDOV SKLAD: \$220: Marija Martin. **\$210:** Frank in Marija Vodusek. **\$100:** Pavla Marinovič. **\$70:** Amalija Mohar. **\$40:** Jože in Marija Vuzem, Saša Ceferin, Zorka Černjak. **\$30:** B. Mavko, Alojz in Ema Kovačič, Franc Šveb, Štefka Smole. **\$20:** Sanda Potočnik, Franc in Angela Plohl, Alojz in Olga Brne, Gustel Glavnik, Tilka Matjašič, Baligač, Ivan Nadoh, Jaka Čuk, Franc Žele, Ana Stothopoulos, Marija Hribar, Rafael Koren, Zinka Škraba, Marica Podobnik, Mara Ferjančič, F.I. Magdič, Vinko Butala, Milka Medica, Anka Mukavec, Frank Bubnič, P. Pregelj, Ferdz Jelerčič, Alojz Semenič, Olga Todorovski, Olga Dubbert, Janez Albrecht, Franc in Olga Žužek, Ivanka Penca, Julka Pavlič, Terezija Lenarčič, Frido Brožič, Kristina Furlan, Davorin Zorzut, družina Kutin, Helena Pirc, Aldo Karlovič, Jože Iskra, Magda Pišotek, Anita Pleško, Alex Bratina, Ernest Orel, Šuštar Danica. **\$15:** Marija Vončina, Francka Wetzel. **\$10:** Bukarica, Astrid Bernes, Marica Vogrinčič, Tereza Žilavec, Lidija Čušin, Jakob Rejec, Rozina Tkalčević, Draga Vadjal, V. Bauer, Ivan Deželak, Maria Jamšek, M. Ma. Kavič, Jože Zorc, Milica Ritonja, Ivan Mervar, Frank Plut, Slavko Jernejčič, Marija Grl, Jožefa Joželj, Marjan Lauko, Marija Debelak, Marija Vale, Mila Vadjal, Matilda Klement, Majda Muzlai, Anton Kruh, Slavka Kruh, Ivan Mohar, Milan Celigoj, Jože Rošar, E. Lozej, Angela Brala, Lojzka Jug, H.J. Brodnik, družina Mlinarič, Antonija Slavec, Marija Golenko, Katica Hvalica, Tone Tomšič, Frances Namar, Franc Tratnjek, Silva Novak. **\$5:** Lidija Bole, Jože Debevec, Karlo in Fanika Knap, Adrijana Stepančič, Rudi Iskra, Jelena Prekodravac, Albert Logar, Adam Klančič, Marija Piotrowski, Marija Celin, Daniela Slavez, A. Kristančič, Janez Jernejčič, Anka Brgoč. **ZA PATRA HUGA: \$1000:** Franc in Ivanka Valenčič. **\$825:** Butarice v Kew. **\$680:** Več dobrotnikov, ki ne želijo biti imenovani. **\$250:** Marija Martin. **\$150:** Molitvena skupina Kew. **\$100:** Angela Rožanc. **\$50:** Veronika Smrdel, Barbara Smrdel, Anica Pekolj. **\$20:** Ivanka Štemberger. **ZA MISIJONE: \$249:** Od prodaje butaric v Merrylandsu. **\$150:** Frank Rozman. **\$100:** Jože Košorok. **\$50:** A.H. Konrad. **\$10:** Tone in Pepi Mikuš, Marija Hribar. **ZA LAČNE: \$30:** Marta in Anton Kristan, **\$20:** Slavko Koprivnik, Alojzija Gosak. **ZA BOLNIŠNICO NANGOMA: \$470:** Več dobrotnikov, ki ne želijo biti imenovani. **\$50:** Pavla G. **ZA LAČNE MATERE TEREZIJE: \$100:** Julka Paulič. **\$50:** Tone in Marija Brne. **ZA SPOMENIK P. BAZILIJA: \$100:** Justi Mrak.

KLUB PANTHERS, ST JOHNS PARK-TRIGLAV

Piše Martha Magajna

“O kakšnih priznanjih pa se govori?” me je vprašal rojak v klubu.

Slovenec leta? Kaj pa naj dela človek, da bo postal Slovenec leta?

Že tretje leto se pripravljamo, da bi podelili priznanja za dosežke na različnih poljih življenja, pa vendar še ni vsakomur jasno, za kaj gre.

Mogoče imate sina ali hčer, nekoga, ki je priden in sposoben in je začel svoje podjetje in z lastnim trudom in sposobnostjo dosegel lepe uspehe. Povejte nam o njem, ali pa se lahko prijavi sam in pove rojakom, kako mu je uspelo postati podjetnik, ki je lahko drugim za vzgled.

Mogoče je še študent, ki dosega izredne uspehe na svojem izbranem polju in poleg tega posveča del svojega časa tudi drugim ciljem, za dobro drugih ljudi. Mogoče je vaš mali vnuk priden učenec, ki se poleg rednega šolanja uči tudi slovenščine, poleg tega pa uspeva v svoj čas vskladiti še nekaj drugih aktivnosti, zraven pa še vedno najde nekaj trenutkov, da obišče staro mamo in očeta. Mogoče pa vi sami posvečate svoj čas in moči ne samo svoji družini in vnukom, ampak oddelite del svojega življenja tudi zato, da obiščete

prijatelje, ki so bolehní, osameli ali pa posvetite del svojega časa delu v eni od naših organizacij, ki skrbijo, da naši ljudje ne ostajajo sami in vedno bolj izolirani v svetu, kot se zgodi mnogim ljudem, ko se začne bližati večer življenja.

Med nami je kar veliko takih ljudi, brez katerih bi naše organizacije težko shajale in taki ljudje zaslužijo priznanje. V klubu Triglav - Panthers bo komisija, sestavljena iz zastopnikov iz vseh strani naše skupnosti izbrala izmed predlaganih, kateri najbolj zaslužijo priznanje za najboljšega učenca tega leta, najboljšega dijaka, študenta ali podjetnika, pa tudi najbolj zaslužnega prostovoljnega delavca naše skupnosti za leto 2004.

Prijavite se lahko sami ali pa vas lahko predlaga nekdo drug. Prijavnice lahko dobite pri vseh naših organizacijah, samo pohitite, ker se že bliža skrajni čas za prijavo. Čas podelitev priznanj se bliža.

In kaj je še novega v klubu Panthers Triglav?

Bliža se obisk priljubljenih slovenskih pevcev Hrušičkih fantov, ki nas bodo ponovno razveselili s svojo pesmijo. V klubu Panthers Triglav bodo nastopali v nedeljo, 2. maja, in številni rojaki iz njihovega dela Primorske jih že težko čakajo. Njihov obisk bo sovpadal s celo serijo proslav in svečanosti, s katerimi slovenska skupnost proslavlja dan, ko bo Slovenija postala del velike družine evropskih narodov v Evropski zvezi.

Ne smemo seveda pozabiti Materinskega dne en teden kasneje, dan, ki je že po stari tradiciji eden od redkih dni, ko vidimo v naših dvoranah in na naših prireditvah tudi drugo in tretjo generacijo avstralsko slovenskih družin, ko otroci želijo posebno razveseliti svoje starše in pripeljejo tudi svoje otroke s seboj v klub ali dom, kamor starši res radi prihajajo, da bi proslavili mamin dan.

Igralci pred motelom v Springwoodu, Brisbane.

Tudi v Klubu Panthers Triglav pripravljajo veliko prireditev za vse mame na nedeljo materinskega dne, po nekaj za vsako generacijo.

Vsi, ki vas muči revmatizem ali kaj podobnega, ste gotovo slišali za Tai-chi, umiljeno razgibavanje za boleče ude, ki je zelo koristno za duševno in telesno sprostitev. Lahko se udeležite tečaja za TAI-CHI vsak ponedeljek ob 10. uri dopoldne v prostorih kluba Panthers Triglav. Tai – chi traja eno uro in vodi ga instruktorka Vera, dobitnica zlate medalje za NSW v tej disciplini. Vabljeni!

PROGRAM KLUBA:

MAJ

Nedelja, 2. maja: Koncert HRUŠIŠKIH FANTOV s plesom. Kosilo po izbiri od 11.30 am dalje.

Sobota, 8. maja: ob 12.30 BALINARSKO TEKMOVANJE za pokal materinskega dne z večerjo ob 5. uri popoldne.

Nedelja, 9. maja: MATERINSKI DAN - kosilo z rezervacijo, za ples igra ansambel "The Masters".

JUNIJ

Nedelja, 20. junija: PROSLAVA DNEVA SLOVENSKE NEODVISNOSTI, združeno s podelitvijo priznanj za Slovenca leta v vseh kategorijah.

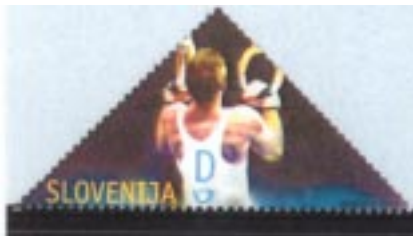
Zadnjih nekaj mesecev so v klubu Marconi potekala tekmovanja za najboljše balinarke Sydneya. Klub Triglav sta v tem tekmovanju zastopali Jessica Kukovec in Dora Hrvatini. V močni konkurenci italijanskih, hrvaških in slovenskih klubov jima je uspelo doseči prvo mesto. Želimo jima enak uspeh tudi v prihodnjem tekmovanju za najboljše ženske dvojke v NSW. Čestitamo!

ZNAMKE Znamke ZNAMKE

Nove slovenske znamke izdane, 24. marca 2004: Bilten št. 50.

Naslovi znamk: Srečno Kekec, Evropsko prvenstvo v gimnastiki, Oligocenska riba, Bledu za tisoč let, Slovenija članica Nata.

*Vesele velikonočne praznike!
S spoštovanjem vas vse lepo pozdravljam
in se zahvaljujem.*

Maura Vodopivec in sin Ivan, Adelaide SA.

DOM POČITKA MATERE ROMANE
Slovenski dom za ostarele
11-15 A'Beckett Street
KEW VIC 3101

MOTHER ROMANA HOME
Slovenian Hostel for the Aged
Phone: 03 9853 1054
Fax: 03 9855 0811

Dom počitka matere Romane je ustanova slovenskega misijona v Melbournu, ki nudi bivanje v domačem okolju ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego. Prijazna in topla soba, domača hrana, vesela družba, popolna zdravniška nega in celotna oskrba je samo del tega, kar boste našli v domu počitka ob cerkvi v Kew.

Pogoj za sprejem v Dom je »Aged Care Assessment Document«, katerega vam pomaga preskrbeti vaš zdravnik. Osnovna tarifa je 85% od avstralske starostne pokojnine. Pogoj za sprejem ni na osnovi posameznikovega premoženja, temveč na podlagi zdravstvenega stanja in potrebne nege.

Ste mogoče sami že razmišljali, kakšno bi bilo življenje v Domu, poznate koga, ki bi potreboval usluge slovenskega doma počitka, ali pa želite kaj več vedeti? Potem je res najbolje, da čimprej pokličete upravnico gospo Sandro Krnel po telefonu in se dogovorite za primeren čas oglada Doma. Ker je zadnje čase med Slovenci precej več zanimanja in večje povpraševanje za vstop v Dom, vam bo gospa Sandra rade volje povedala, kako dolgo bo treba počakati na prvo prosto mesto. Dobili boste tudi prave odgovore na vsa druga vprašanja.

GLAS SLOVENIJE

Informativni mesečnik z angleško prilogo

»**THE VOICE OF SLOVENIA**«

PO BOX 191, SYLVANIA NSW 2224

Telefon: 02 9522 9911 Fax: 02 9522 9922

Domača stran na internetu:

STIČIŠČE AVSTRALSKIH SLOVENCEV
glasslovenije.com.au

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: 02 6243 4830 Fax: 02 6243 4827

Odpravnik poslov: Bojan Bertoncej

Tretji sekretar: Andrej G. Rode

Veleposlaništvo je odprto vse delovne dni od 9.00 do 17.00

Konzularne ure so od 10.00 do 12.00

Embassy of Republic of Slovenia

PO BOX 284, Civic Square

CANBERRA ACT 2608

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnika

Simon Kovačič in James Rizzo

**Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela**

164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056

Telephone: 03 9387 8488 Fax: 03 9380 2141

GENERALNI KONZULAT RS SYDNEY

Generalni častni konzul: Alfred Brežnik

Telefon: 02 9517 1591 Fax: 02 9519 8889

PO BOX 188, COOGEE NSW 2034

GENERALNI KONZULAT RS NOVA ZELANDIJA

Telefon: 04 567 0027 Fax: 04 567 0024

PO BOX 30247, LOWER HUT NZ

PRAZNOVANJE JEZUSOVEGA VSTAJENJA mi podarja razmišljanje o prihodnosti, ki me čaka. Nobenih statistik ne bom uporabljal, ne bom tožil nad križi let. Ne bom pa tudi ne pozabil velike resnice, ki jo tako lepo predstavlja velikonočna pesem: Le pomni, pomni to skrivnost, čez Golgoto gre pot v radost, aleluja!

Starodavna zgodba pripoveduje o starem kralju. Imel je tri sinove in se še ni odločil, kateremu bo zaupal kraljestvo. Poklical je vsi tri in jim povedal, da bi se rad odločil, kateremu izmed sinov bo prepustil vodenje kraljestva. Naročil jim je: »Pojdite v tujo deželo in mi prinesite največjo dragocenost, ki jo tam najdete. Tisti, ki mi bo prinesel najdragocenejši dar, bo prevzel kraljestvo.« Sinovi so se odpravili na dolgo pot. Vsak je izbral svojo smer in vsak je hotel prinesiti očetu nadragocenejše darilo s te poti v upanju, da bo dobil kraljestvo. Po mesecu dni so se vrnili domov. Do očeta je stopil najprej najstarejši sin. Očetu je veselo pripovedoval, kaj vse je videl in doživel na dolgi poti po neznani deželi. Preko mnogih gora je prispel do doline, kjer je v reki našel kamne zlata, obrušene od čiste vode. Veliko jih je nabral in s težavo prinesel očetu. Oče je bil vesel sinovega darila.

Nato je do očeta stopil srednji sin. Tudi on je hodil po gorah in dolinah daljne dežele. In na vrhu najvišje gore je našel čudovite cvetove, ki jih ni še nikoli nikjer videl. Natrgal je velik šopek teh enkratnih cvetov in jih prinesel očetu. Oče se je raznežil ob lepoti cvetja in dišečih vonjev.

Na vrsto je prišel najmlajši sin. Očetu je ves navdušen opisoval potovanje. »In dragi oče, glejte, ko sem prišel na vrh najvišje gore, sem v daljavi zagledal prostrane rodovitne doline z mogočno reko, ki jih namaka. Ko sem to videl, sem si mislil: Glej, semkaj bi se lahko naselili naši ljudje, si povečali polja in črede in lažje živeli. Glejte, oče, tako sem bil očaran na lepoto te dežele in nad to novo možnostjo za naše ljudstvo, da sem tekel do vas, da vam to sporočim, a pozabil sem, da bi kaj prinesel s seboj!«

Oče je dal poklicati še ostala dva sinova. Vsem trem se je zahvalil, da so se odpravili na pot. Najstarejšemu sinu se je zahvalil za zlato, srednjemu za čudovito rožo. Potem pa je dejal: Tebe, najmlajši sin, pa imenujem za naslednika na kraljevem prestolu. Ti si mi prinesel največ. Prinesel si vizijo prihodnosti, našel si deželo, kamor se boste lahko naselili ti, tvoja brata, vaše družine in moje ljudstvo. Zahvaljen, ker si nam prinesel prihodnost! Izročam ti kraljestvo.«

Jezus Kristus nam je s svojim življenjem, delom, učenjem, trpljenjem, smrtjo in vstajenjem prinesel prihodnost, ki jo začenjamo živeti že zdaj in tukaj. Veliko ver je danes v svetu, različnih verskih učiteljev, modrecev in prerokov. A v polnosti zaupam samo Jezusu Kristusu, ki je besedo potrdil z življenjem, prihodnost s sedanostjo in sedanost s prihodnostjo.

Bog živi, aleluja, aleluja!

pater Ciril

Prihodnost pred nami

Velikonočno voščilo slovenskih škofov

»Kristus je vstal!« Znova doživljamo veliko noč in poslušamo poročila o najpomembnejšem dogodku vseh časov. »Vstal je, ni ga tukaj.« Sami sicer nismo našli presenetljivega praznega groba kakor Marija Magdalena in apostola Peter in Janez, ni se nam pridružil na poti v Emavs. Toda glas apostolov in drugih prič, ki so vse to doživele in so prve dni po vstajenju srečevale vstalega Gospoda, je prišel do nas. Za to vero so prvi kristjani množično dajali življenje.

Vstali Gospod živi. Tudi nas spremlja in vodi po poti življenja, ne smrti. Ta njegova pot vodi čez Kalvarijo v življenje. Zato nas vstali Jezus vabi, naj bomo tudi mi njegovi pričevalci in sodelavci, kakor so po doživetju vstajenja šli pogumno na delo njegovi apostoli. Od nas pričakuje, da oznanjamo evangelij zvestobe, poguma, življenja in upanja. Življenje, Resnica in Ljubezen bodo imeli zadnjo besedo, ker ima zadnjo besedo vstali Gospod. »Ne boj se! Jaz sem Prvi in Zadnji in Živi.

Bil sem mrtev, a glej, živim na veke vekov in imam ključne smrti in podzemlja« (Raz 1, 17- 18).

Drage setre in dragi bratje! Želimo vam velikonočnega veselja, okrepljene vere in zaupanja v vstalega Gospoda, da bomo lahko vsi skupaj v Sloveniji in Evropi priče vere v vstajenje in večno življenje ter izpolnili, kar od nas pričakuje Gospod!

Blagoslovljene in srečne velikonočne praznike vam želimo vsi vaši slovenski škofje.

Iskreno voščiva vesele velikonočne praznike z željo, da bi Kristusova luč vedno sijala nad nami. Srečno!

Škofa Metod Pirih, Jurij Bizjak

**Nespamet križa za pogana
pohujšanje za »vernike«;
modrost in moč je za kristjana,
ki v Svetem Duhu vidi dlje.**

**Kot Kristus je sprejel trpljenje,
na Golgoti dopolnil vse.
Tako odpira pot v življenje,
nam daje večno upanje.**

**Veselo veliko noč voščim vsem
sodelavcem in rojakom.**

Alojz Uran, škof

“Upamo proti upanju”

Še zmeraj pod vtisom duhovnih vaj, ki sem jih smel po Vaši zaslugi, p. Ciril, voditi na Brezjah, Vam voščim pred nedeljo Laetare, sredopostno nedeljo, blagoslovljene praznike velikonočne skrivnosti. Kristus, upanje Evrope, s tem geslom se pripravljamo na romanje v Maria Zell in v vstop v evropsko skupnost. Kaj bo uboga Slovenija v evropski skupnosti, med velikimi narodi? Bo izgubila svojo identiteto? Bo izgubila vero svojih očetov? Bodo evropski narodi romali na Brezje, kakor mi romamo na vse velike Božje poti Evrope, od Lurda, Kelmorajna, Altottinga, Čenstohove... To so vprašanja, ki se nam z vso ostrino postavljajo pred velikonočnimi prazniki. Ali bomo znali ohraniti verske običaje, ki podpirajo našo vero? Običaje, ki jih je tako lepo znal naslikati M. Gaspari? Sicer pa “Sperare contra spem” – “upamo proti upanju”, kot beremo v Svetem pismu.

Jožef Smej, mariborski pomožni škof

PARADOKS ALI NASPROTJE ČASA

Paradoks našega časa skozi zgodovino je, da imamo boljše zgradbe, a slabše živce, širše ceste, a ožje gledišče. Potrošimo več, a imamo manj, kupujemo več, a uživamo manj. Imamo večje hiše in manjše družine, več ugodnosti, a manj časa.

Imamo več diplom, a manj razuma, več znanja, a manj rzsodnosti. Več strokovnjakov, a kljub temu več problemov, več medicine, a manj zdravja.

Pijemo preveč, trošimo nesmotrno, smejemo se premalo, vozimo prehitro, preveč se jezimo, prepozno ležemo, vstajamo preveč utrujeni, beremo premalo, gledamo preveč TV in molimo preredko.

Pomnožili smo naše imetje, a zmanjšali svoje vrednosti. Govorimo preveč, ljubimo preredko, sovražimo pre pogosto.

Naučili smo se kako preživeti, ne pa kako živeti. Dodali smo leta življenju, ne pa življenje letom. Prišli smo vse do Meseca in nazaj, a težko nam je iti čez cesto, da bi spoznali novega soseda. Osvojili smo zunanji prostor, ne pa tudi notranjega. Napravili smo velike stvari ne pa tudi boljših stvari. Očistili smo zunanji prostor ne pa tudi notranjega. Napravili smo velike stvari, ne pa tudi boljših stvari.

Očistili smo zrak, a onesnažili dušo. Obvladamo atom, ne pa tudi svojih predsodkov. Pišemo več, a se naučimo manj. Planiramo več, a dosežemo manj.

Naučili smo se hiteti, a ne tudi čakati. Gradimo večje računalnike, ki vsebujejo več informacij, ki proizvajajo več kopij kot kdajkoli, a mi komuniciramo vse manj in manj. To so časi hitre prehrane, a počasne prebave, velikih ljudi in majhnih karakterjev, hitrih zaslužkov in plitkih odnosov. To so dnevi dveh plač, a pogostejših ločitev, luksuznih hiš, a uničenih domov. To so dnevi hitrih potovanj, moralnosti, ki se lahko zavrže, enodnevnih predstav, pretežkih teles. To je čas, ko je veliko tega v izlozbi, a ničesar v skladišču.

Pomnite: Preživite nekaj časa z vam dragimi, ker oni ne bodo tu tudi večno.

Pomnite: recite kakšno prijazno besedo istemu, ki vas gleda s strahospoštovanjem,

ker bo ta oseba skoraj odrasla in odšla. Spomnite se, da daste topel objem tistemu zraven vas, ker je to edino imetje, ki ga lahko daste s svojim srcem, a ne stane niti pare.

Spomnite se, da rečete "Ljubim te" vašim ljubljениm... in pri tem je najpomembneje, da tako res mislite. Poljub in objem bosta zacelila rano, če bosta prišla globoko iz vas. Spomnite se, da se držite za roke in cenite trenutke, ker nekega dne ta oseba ne bo več tu. Dajte čas ljubezni in dajte čas deljenju vaših dragocenih misli z drugimi.

Nadaljujte z učenjem. "Brezposelni um je delavnica slabega."

Uživajte v enostavnih stvareh.

Pogosto se smejte in to dolgo in glasno.

Solze - se dogajajo. Vzdržite, prebolite in nadaljujte. Bodite ŽIVI, dokler ste živi.

Ne prevzemajte krivice. Pojdite na pot do sprehajališča, do bližnje pokrajine, do tuje države, a ne tja kjer je krivica.

Recite ljudem, ki jih imate radi, da jih imate radi v vsakem slučaju.

IN VEDNO IMEJTE V MISLIH: Življenje se ne meri s številom vdihov, ki jih naredimo, temveč s trenutki, ki nam dih vzamejo.

Georges Carlin

Pri družinski - mladinski sveti maši na četrto nedeljo v mesecu, 25. marca 2004, v Merrylandsu, dva najmlajša ministranta, Loren Stariha in Mitchell Blissing, med petjem očenaša.

IZPOD TRIGLAVA

Piše Tone Gorjup

LJUBLJANSKO NADŠKOFIJO BO ZAČASNO VODIL ŠKOF URAN.

V dneh po veliki noči je je Tiskovni urad Slovenske škofovske konference sporočil, da dosedanji ljubljanski nadškof Franc Rode prevzame novo službo prefekta Kongregacije za redovnike v Vatikanu 21. aprila letos. Od tega dne dalje je nadškofijski sedež v Ljubljani izpraznjen. Vodstvo nadškofije zato začasno prevzema pomožni škof, ki je starejši po posvečenju, to je Alojz Uran, ki je že vrsto let odgovoren tudi za pastoralo med izseljenci. V osmih dneh od prevzema nove nadškofove službe bo sklican zbor svetovalcev, ki bo izvolil nadškofijskega upravitelja. Upravitelj nadškofije bo lahko eden od pomožnih škofov ali pa kakšen od duhovnikov. Dan izvolitve upravitelja še ni določen. Imenovanje škofov je pridržano izključno Svetemu sedežu.

BO NOVA GORICA POSTALA SEDEŽ NOVE ŠKOFIJE?

Koprski škofija je precej obsežna, njen sedež pa je na slovenski obali v Kopru. Zato škof Metod Pirih že zdaj vsaj enkrat na mesec obiše Novo Gorico, kjer se z njim lahko srečajo duhovniki novogoriške, vipavske, tolminske in idrijsko-cerkljanske dekanije. Odkar ima škofija pomožnega škofa Jurija Bizjaka, eden od škofov prihaja v Novo Gorico tudi za božič in veliko noč in skupaj z verniki obhaja slovesno bogoslužje v župnijski cerkvi Kristusa Odrešenika. Na veliki četrtek, 8. aprila, pa je omenjena cerkev postala "konkatedralna" cerkev - prva za stolno cerkvijo v koprski škofiji. Tako imenovane krizmene maše v koprski stolnici se je letos udeležil tudi apostolski nuncij v Republiki Sloveniji Santos Abril y Castelló. Pri maši je nagovoril duhovnike koprski škofije, ki so pri slovesnosti obnovili duhovniške obljube. Potem pa je prebral dekret kongregacije za škofove, ki ga je podpisal

kardinal Giovanni Batista Re in s katerim je cerkev Kristusa Odrešenika v Novi Gorici povzdignjena v konkatedralno cerkev. Dekret naroča, naj nuncij poskrbi za korake, ki so potrebni za izvedbo tega odloka. Med drugim bodo v prezbiteriju namestili stalen sedež za škofa. V Rimu so omenjeni dekret izdali že 15. marca, slovesno pa je bil razglašen na veliki četrtek. Po besedah apostolskega nuncija je to velik dan za krajevno Cerkev. Ima pa verjetno še drug pomen. Tik pred vstopom Slovenije v Evropsko zvezo je Nova Gorica, ki meji na Gorico in s tem na škofijo, ki je zajemala tudi naše kraje, dobila vsaj približno enakovreden položaj. Možno pa je, da bo to sčasoma postal sedež nove škofije, ki bo zajemala severni del sedanje koprski škofije.

SREDNJEVROPSKI KATOLIŠKI SHOD.

V Domu Sv. Jožefa v Celju se je konec marca sestal glavni odbor za pripravo srednjeevropskega katoliškega shoda, ki bo pod geslom: Kristus, upanje Evrope, vrhunec dosegel v romanju narodov v Mariazell 22. maja letos. Udeležili so se ga pobudnik shoda dunajski kardinal Christoph Schoenborn, predsednik slovenske škofovske konference nadškof Franc Rode in drugi predsedniki ter generalni tajniki škofovskih konferenc iz Avstrije, Bosne in Hercegovine, Češke, Hrvaške, Madžarske, Poljske, Slovaške in Slovenije. Organizatorji shoda v Mariazelli pričakujejo do osemdeset tisoč romarjev, od tega pet tisoč iz Slovenije. Vernikom se bodo pridružili tudi slovenski škofje. Namen shoda je spodbuditi in opogumiti kristjane k temu, da bi se udeleževali tako na verskem kot družbenopolitičnem področju. Katoličanom naj bi bil tudi spodbuda za poglobitev osebne vere in novo evangelizacijo. Srednjeevropske države so se s tem zavestno odločile prispevati k vnovični oživitvi Evrope in njenih krščanskih korenin na osnovi zgodovinskih dejstev, saj katoliška Cerkev v vseh

deželah pomeni bistveni prispevek k podobi Evrope, kakršno poznamo danes.

RADIO OGNJIŠČE TUDI NA SATELITU.

Katoliška radijska postaja je v Sloveniji zaživela pred desetimi leti. Že aprila 1997 je radio Ognjišče začel neprekinjeno oddajati tudi na svetovnem spletu. Tako ga od takrat naprej lahko poslušate kjerkoli po svetu, štiriindvajset ur na dan v živo. Na spletnih straneh lahko vedno najdete tudi najzanimivejše oddaje, ki jih lahko poslušate kadarkoli, ko imate čas. S tem korakom je radio Ognjišče postal prva slovenska radijska postaja, ki je začela oddajati celoten program na internetu in eden prvih katoliških radijev na svetu, ki se je odločil za ta korak. Z vstopom Slovenije v Evropsko zvezo, 1. maja letos, pa bo radio Ognjišče začel oddajati tudi prek satelita, poskusno oddajanje pa že poteka. Radijska postaja bo oddajala prek satelita Hot Bird 3 na frekvenci 12302,880 Mhz, poslušati pa jo bo mogoče po vsej Evropi, Bližnjem vzhodu in severni Afriki.

KDO SO IZBRISANI?

Po plebiscitu in razglasitvi samostojne in neodvisne republike Slovenije leta 1991, je nekdanja skupna država Jugoslavija praktično razpadla. V Sloveniji je takrat živel precej prebivalcev iz drugih jugoslovanskih republik. Glede na to, da so bili rojeni izven Slovenije, so si morali v določenem času urediti svoj status. Približno stotriinšedemdeset tisoč se jih je odločilo za sprejetje slovenskega državljanstva. Nekateri (teh naj bi bilo osemnajst tisoč) pa so iz nevednosti, preračunljivosti ali prezira do nove države ostali križem rok. Ker se po predpisanem roku niso odzvali, so jih državni uradniki premaknili iz registra stalnega prebivalstva v drug seznam. Mnogi med njimi so takrat zapustili Slovenijo, ko pa so videli, da so razmere v njihovih domačih krajih precej slabše kot v Sloveniji, so se vrnili. Ustavno sodišče je pred leti ugotovilo, da so bili nezakonito izbrisani iz registra stalnega bivališča in da mora zdaj država urediti njihov pravni položaj tudi za nazaj. Glede načina ureditve tega vprašanja so mnenja pravnih strokovnjakov precej deljena. Vladna stran želi stvari urediti po svoje in pri tem iztržiti čim več glasov "novih državljanov" na prihodnjih volitvah. S tem namenom sprejema zakone, ki so za mnoge nesprejemljivi. Edini način, s katerim opozicija in volilci lahko povedo svoje nestrinjanje s takimi zakoni, je referendum.

Tako je bil v Sloveniji na cvetno nedeljo refer-

endum "o tehničnem zakonu" o izbrisanih, ki ga je izsilila vlada Antona Ropa. Zakon je slabo pripravljen, obenem pa brez razlike daje ugodnosti tudi tistim, ki so v času osamosvajanja Slovenije delovali proti njeni samostojnosti. Volilci so na referendumu zavrnilo omenjeni vladni zakon s kar 94 odstotki glasov.

PREVETRITVE V SLOVENSKE VLADE.

V državnem zboru je 29. in 30. marca potekala razprava o predlogu odstavitve dveh ministrov. Predlog za razrešitev ministra za zdravje Dušana Kebra in ministra za notranje zadeve Rada Bohinca so dali poslanci Slovenske demokratske stranke in Nove Slovenije. Prvemu so očitali kršitev vrste zakonov pri prodaji bolnišnice Trnovo, zastoj pri gradnji nove Pediatrične klinike, vrsto samovoljnih odločitev pri zdravstveni reformi in še več drugih nepravilnosti. Rado Bohinc pa se je moral zagovarjati zaradi neustreznega ravnanja z izbrisanimi oziroma tistimi, ki si v letih po osamosvojitvi niso uredili statusa. Poleg tega so mu predlagatelji razrešitve očitali še več drugih dejanj, ki jih je izpeljal mimo zakonov. Ker je vladna koalicija dovolj močna, sta oba ministra srečno prestala zaslišanje. Poslanci Slovenske ljudske stranke, ki so tudi del koalicije, so se pri glasovanju o prvem ministru vzdržali, pri drugem pa so nekateri glasovali proti. Na nezakonito ravnanje ministra so opozarjali že prej in zdelo se jim je povsem naravno, da takega ravnanja, kljub dogovoru o sodelovanju vladnih strank, ne morejo podpirati. Za kazen jim je predsednik vlade Tone Rop povedal, da jih v vladi ne potrebujejo več, njihovi trije ministri pa bi lahko še naprej ostali na svojih mestih. Ker je bila stranka izgnana iz vlade, so se za odstop odločili tudi njihovi ministri: minister za kmetijstvo Franc But, minister za pravosodje Ivan Bizjak in minister za promet Jakob Presečnik. Tako zdaj vlado sestavljajo le stranke, ki so izšle iz nekdanjega komunističnega sistema. Nove ministre za omenjena področja so dokaj hitro izbrali, njim pa so dodali še dva druga, saj je dosedanji minister za evropske zadeve Janez Potočnik kandidat za evropskega komisarja, ministrica za gospodarstvo Tea Petrin, pa si je zaželela diplomatske službe v Haagu, zato je pol leta pred iztekom mandata zapustila ministrstvo. Novi ministrski kandidati so bili že zaslišani, kmalu pa naj bi jih tudi potrdili v državnem zboru.

Pohod po Sloveniji

Verjetno ste slišali o mojih pohodih tukaj v Avstraliji. Odločil sem se narediti pohod po Sloveniji z začetkom na Triglavu dne 1. maja, na dan, ko bo Slovenija vstopila v Evropsko zvezo. Prehodil bom Primorsko, ob hrvaški meji do Lendave v Prekmurju, skozi Maribor, čez Pohorje do Dravograda, naprej do Velenja, Kamnika, s končnim ciljem 31. maja v Ljubljani. Tam bom predal darilo avstralskih Slovencev predsedniku države, dr. Janezu Drnovšku. To darilo bo predstavljalo čestitke in soglasje vseh avstralskih Slovencev ob velikem zgodovinskem dogodku - vstopu Slovenije v EU. Končni izid bo zapisan v zgodovini naše stare domovine in nas, v Avstraliji živečih Slovencev, kot zelo pomemben dogodek, obenem bo to v ponos vsem avstralskim Slovencem. Priprava tega pohoda je potrebovala več mesecev, predno so vsi detalji bili pravilno usklajeni, da ne bi kasneje prišlo do nezaželenih komplikacij. Ker bom predstavljal vse avstralske Slovence, naprošam tudi vas, da se pridružite drugim slovenskim društvom in

organizacijam, da podprete ta projekt s finančnim prispevkom.

Moj pohod boste lahko redno zasledovali po Radiu SBS. Gold Coast klub LIPA mi je prišel na pomoč. Priredili so srečolov. Dobitek je bila slika akvarel, naše svetovno znane slovenske slikarke Metke Škrobar. Slika je uokvirjena, velikosti 105cm x 85cm, vredna 3.000 dolarjev. Žrebanje je bilo 12. aprila v klubu Lipa.

Izkupiček je namenjen delno za kritje stroškov tega projekta in delno za darilo, katerega bom predal predsedniku države. To darilo bo tipično avstralskega pomena in sicer črn opal, najden v Lightning Ridge-u, vsajen v ročno izdelan boomerang z aborigenskimi znamenji in dekoracijo. Boomerang je izdelal avstralski Aborigin, ki živi v Lightning Ridge-u.

Vse skupaj bo v ročno izdelani šatulji iz avstralskega lesa, znotraj obložena z žametom in s prozornim pokrovom. Opis darila bo na plošči v šatulji. Lepo pozdravljam!

Marijan Lauko, Sunshine Coast QLD

250- letnica rojstva Jurija Vege (1754-1802)

Leto naše letnice je na sončni strani Alp tam pod Triglavom v znamenju dveh velikih Slovencev: barona Jurija Vege in generala Rudolfa Maistra.

Še nedavno smo se spominjali 200-letnice smrti Jurija Vege, matematika svetovnega pomena, že je ta veliki Slovenec postregel z novo obletnico. Poznejšega cenjenega matematika, rojenega v siromašni kmečki družini Vehovec, v hribovski vasi Zagorica nad Dolskim ob Savi, so krstili za Jurija v Moravčah pred 250 leti, spomladi 1754. Ob trdem vsakdanjem delu na kmetiji je našel čas tudi za izobraževanje; v domačem župnišču si je pridobil osnovno znanje iz matematike, nemščine in latinščine. Pot ga je vodila v ljubljanske šole, kjer je bil sošolec poznejšega začetnika slovenskega gledališča in zgodovinarja Antona Tomaža Linhart. Vega se je usposobil za službo navtičnega inženirja, saj je bil to čas načrtnega urejanja plovnih vodotokov, na Slovenskem predvsem Save in Ljubljanice. Leta 1780 pa je civilna oblačila zamenjal za vojaško uniformo, cesarski Dunaj pa je postal stalni kraj njegovega bivanja prav v letu, ko je Marijo Terezijo nasledil njen sin Jožef II. Mladi inženir je zamenjal poklic v prepričanju, da se mu v vojski odpirajo večje možnosti. Ni se motil: hitro je napredoval in postal celo podpolkovnik. Največ se je ukvarjal z balistiko, vedo, ki proučuje let krogle od topa do cilja. Izumil je novo vrsto

možnarjev (topov s kratko cevjo), katerih domet je bil skoraj dvakrat daljši od prvotnih. V miru je Vega predaval na šoli za artilerijske častnike (topničarje) na Dunaju, v vojnem času pa je skupaj s tovariši po orožju in s svojimi slušatelji odhajal na bojišča. V šoli je poučeval matematične predmete: algebro in geometrijo, višjo matematiko in mehaniko. Zaradi pomanjkanja primerne učbenika za te predmete se je kar sam lotil njihovega pisanja. Vanje je vnesel toliko širokega znanja in preglednosti, da so Vegove učbenike uporabljali v številnih šolah tudi zunaj meja habsburškega cesarstva.

Se morda še iz šolskih let spominjate logaritmskih tablic, zvežčiča tabel, ki ste jih uporabljali za hitrejše računanje? Da, potem ste imeli v rokah delo Jurija Vege. V njegovem času je bilo teh pripomočkov – logaritmovnikov – sila malo in tudi premalo točni so bili. Odločil se je, da bo pripravil in izdal nove ter z njimi zadovoljil potrebe tako v šoli in vsakdanjem življenju kot tudi v znanosti. Vega si je ob pripravi svojih logaritmskih tablic še posebej prizadeval, da bi bili logaritmi v njih kar najbolj točni. Zato je iznašel posebno enačbo za njihovo računanje, ki se imenuje po njem – Vegova vrsta. V zagotovilo točnosti svojih logaritmov je Vega razpisal zlatnik kot nagrado vsakomur, ki bi našel v njih napako. Pravijo, da bi lahko število tako izplačanih cekinov prešteli na prste ene roke.

V spremenjeni in izpopolnjeni obliki s(m)o tablice uporabljali skoraj dve stoletji, vse do prevlade elektronskih računalnikov

(kalkulatorjev) v našem času. Vegovi logaritmovniki so tako izšli v več sto ponatisih, zato ni pretirana trditev, da je Vega največkrat natisnjeni knjižni avtor slovenskega rodu!

Leta 1796 je Vega za svoje vojaške zasluge prejel najvišje vojaško odlikovanje: viteški red Marije Terezije, štiri leta kasneje pa mu je cesar podelil tudi dedni baronski naslov. Slednji mu je prinesel poleg časti tudi kopico težav, saj so mu mnogi zavidali uspeh. Nemalo sovražnikov si je baron Vega nakopal tudi z vojaškimi posredovanji zoper Turke in proti revolucionarjem Franciji.

Ljubljanski časopis Laibacher Zeitung je septembra 1802 objavil naslednjo vest: »Artilerijskega podpolkovnika in viteza vojaškega reda Marije Terezije,

barona Vego, ki je po svojih matematičnih delih svetovno poznan, so 24. septembra nad Dunajem mrtvega izvlekli iz Donave. Kako in na kakšen način naj bi prišlo do tega nesrečnega dogodka, ni znano.«

Pokopali so ga na Dunaju, njegovega groba pa ne poznamo. Postavili so mu več spomenikov, enega pa ima celo na Luni – na Mesecu se namreč nahaja krater, ki se imenuje po Vegi – krater Vega. Največji spomenik velike matematika pa je nepregledno število računov z njegovimi logaritmi, ki so omogočili nova znanstvena spoznanja in najpomembnejše tehnične novosti skozi skoraj dve stoletji, vse do prenosa takšnega računanja na elektronske računalnike.

Bojan Erhartič, Maribor

100 - letnica rojstva Srečka Kosovela

V mesecu marcu smo se spominjali kar nekaj pomembnih obletic za slovensko kulturno zgodovino. Praznovali smo 250-letnico rojstva matematika in barona Jurija Vege, 130-letnico rojstva pesnika in generala Rudolfa Maistra ter 100-letnico rojstva pesnika Srečka Kosovela. Pesnika s Krasa lahko na kratko predstavimo takole: rodil se je 18. marca 1904 v Sežani. Obiskoval je realko v Ljubljani in začel študirati romanistiko, slavistiko in pedagogiko na Filozofski fakulteti. Sodeloval je pri dijaškem glasilu Kres in Lepa Vida. Bil

je pobudnik literarnega krožka Ivan Cankar, urejal je Mladino, načrtoval je reviji Konstrukter in Kons. Pisal je pesmi, črtice, eseje, kritike... Pesmi je objavjal v revijah Mladika, Ženski svet, Trije Labodje in Mladina. Poleti 1925 je sestavljal zbirko pesmi Zlati čoln, a ni izšla. Prvi izbor njegovih pesmi je izšel šele po smrti. Srečko Kosovel je kot pesnik najprej zapisoval impresije s Krasa, nadaljeval z ekspresionizmom in se nazadnje ustavil v konstruktivizmu. Med njegovimi pesmi so najbolj znane: Jesen, Slutnja, Bori, Pesem s Krasa, Ekstaza smrti, Tragedija na oceanu, Molitev, Rdeči atom ter pesniški cikel Integrali, ki je prvič izšel šele štirideset let po njegovi smrti. Ob letošnji 100-letnici Kosovelovega rojstva se je v tako v osrednji Sloveniji kot na Krasu in zamejstvu zvrstilo več prireditev, ki so na tak ali drugačen način prikazale življenje in delo pesnika. Na poseben način pa je obletnico zaznamovala nova zbirka pesmi Srečka Kosovela z naslovom Ikarjev Sen, ki jo je izdala Mladinska knjiga. Kot so zapisali v predstavitvi, želi Ikarjev sen obuditi in na novo približati pesniški in človeški obraz Srečka Kosovela. Prvi del je »albumski«; v njem so zajete fotografije pesnika, njegove družine in prijateljev, pospremljene s takratnimi posnetki Krasa, Trsta in

Ljubljane, se pravi, krajev, ki so mladeniča najbolj zaznamovali. Drugi, osrednji, del je namenjen Kosovelovi poeziji: v njem je natisnjenih 150 njegovih pesmi in zapisov v faksimilirani obliki in hkratnem, vzporednem prepisu. Med njimi je več kot dvajset besedil, ki še niso bila objavljena. V tretjem delu so natisnjena pričevanja pesnikovih sodobnikov (sester, brata, študentskih in literarnih prijateljev), v katerih je, vsaj delno, ohranjena njegova fizična in duhovna podoba od otroških let do zadnjih dni življenja. **Tone Gorjup**

**Lahko bi bil v Evropi
ali v Avstraliji
ali koderkoli.**

**Moja cesta je kakor
goreč trak
med vesoljno temo.**

**Jaz sem kot oblak,
oblak, ki je nosil
večerno zlato od tam.**

**Sredi polja čisto sam,
sredi snežnega polja,
med črnimi gozdovi
čutim: vse blesti.
Glej, nisem več
sam.**

(Srečko Kosovel)